

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กอบกุล อิงคทานนท์. สงครามระหว่างเพศของ “ทมยันตี”. วิจารณ์วรรณกรรมไทย-เทศ จาก ตลิ่งสูงชันนักถึงวิญญูณณ์ 51 - 61. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แสงหา, 2533.

กาญจนา แก้วเทพ. 2535. ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน. กรุงเทพมหานคร : โครงการ เผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จตุพร ปรบักษ์ประลัย. เหมือนระบำดอกพูนในความนิ่งมีความเคลื่อนไหว. ไรต์เตอร์ 2 (มีนาคม 2537) : 88 - 91.

ชลธิชา พันธุ์พานิช. 2537. สิทธิคุณค่าของความเป็นมนุษย์กับการประกวดนางงาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช และ นพพร ประชากุล. เลาะเลียบบเส้นทางทฤษฎีวรรณกรรม (2) : จากโครงสร้างสู่การ “ร้อยสร้าง”. สารคดี 131 (มกราคม 2539) : 138 - 141.

ตริณัฐ วีระเวสส์. 2539. การนำเสนอเรื่องเพศศึกษาทางสื่อวิทยุกระจายเสียง. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นพพร ประชากุล. สังวาสในวรรณกรรม : ว่าด้วยชนบ และความเชื่อ. สารคดี 133 (มีนาคม 2539) : 72 - 74.

บุญยงค์ เกศเทศ. 2517. สถานภาพของสตรีไทยในวรรณกรรมสมัยรัตนโกสินทร์ ช่วงปี พ.ศ. 2325 - 2394 (ร.1- ร.3). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิมพ์ฤทัย ชูแสงสี. 2534. ความคิดของผู้หญิงในนิตยสารผู้หญิง พ.ศ. 2500 - 2516.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วีราวรรณ ศรีสำราญ. 2533. สถานภาพของสตรีไทยในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน (พ.ศ. 2497 - 2530). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ. 2538. การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันกับไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายสมร เจยตรงการ. 2528. สถานภาพทางสังคมของผู้หญิงไทย (ในช่วง ปี พ.ศ.

2475 - 2493) ในนวนิยายของดอกไม้สด และ ก.สุรางคนางค์. วิทยานิพนธ์

ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุจินดา ชันตยาलगด. 10 คำถามกับสุจินดา ชันตยาलगด. ไรท์เตอร์ 2 (ธันวาคม 2537) :

40 - 43

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

Peck, John and Coyle Martin. Literary Terms and Criticism. 2nd ed. London ; The Macmillan Press Ltd, 1993

Macdonald, Myra. Representing Woman Myths of Femininity in Popular Media. London : Zoonen, van, Liesbet. Feminist Media Studies. London : SAGE Publications. Ltd, 1994.

Perse, M. Elizabeth. Use of Erotica and Acceptance of Rape Myths. Communication Research. August 1994.

Linz, Daniel and Malamuth Neil. Communication concept 5 Pornography. London : SAGE Publications. Ltd, 1994.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

กาเครื่องหมาย [/] ลงหน้าข้อที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

- หญิง ชาย

2. อายุ

- 12 - 16 ปี 17 - 21 ปี 22 - 26 ปี 27 - 31 ปี
 31 - 35 ปี 36 - 40 ปี 41 - 45 ปี 46 - 50 ปี
 50 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย
 มหาวิทยาลัย ปีที่ _____ คณะ _____
ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี
 อื่น ๆ โปรดระบุ _____

4. ศาสนา

- พุทธ คริสต์
 อิสลาม อื่น ๆ โปรดระบุ _____

5. สถานภาพ

- สมรสแล้ว โสด
 หม้าย

ตอนที่ 2 การเปิดรับข้อมูลทางเพศ

1. ท่านคิดว่าการศึกษาประสบการณ์ทางเพศ หรือเรื่องราวทางเพศโดยผ่านสื่อหนังสือ (นวนิยาย, เรื่องสั้น) มีข้อดี / ข้อเสีย อย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับสื่ออื่น (เช่น วิดีโอ, ภาพยนตร์, อินเทอร์เน็ต เป็นต้น)

ข้อดี 1. _____

2. _____

3. _____

ข้อเสีย 1. _____

2. _____

3. _____

2. ท่านคิดว่าเรื่องประสบการณ์ทางเพศ หรือเรื่องราวทางเพศ เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเรียนรู้หรือศึกษาจากสื่อหนังสือ (นวนิยาย หรือ เรื่องสั้น) หรือไม่
() จำเป็น () ไม่จำเป็น

เพราะ _____

3. ท่านเคยหรือไม่เคยอ่าน นวนิยาย, เรื่องสั้น, หนังสือ เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ (ประสบการณ์ทางเพศ, การบรรยายถึงการมีเพศสัมพันธ์อย่างโจ่งแจ้ง)
() เคย () ไม่เคย

หากตอบ ไม่เคย เข้าไปตอบข้อ 5.

4. หากเคย ท่าน อ่าน เรื่องสั้น, นวนิยาย, หนังสือ เกี่ยวกับเรื่องทางเพศที่เขียนโดย (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

() นักเขียนชาวไทย

() นักเขียนชาวต่างประเทศ

() เรื่องแปล

5. ท่านคิดว่าเพศใดควรศึกษา หรืออ่านเรื่องประสบการณ์ทางเพศจากนวนิยาย หรือเรื่องสั้น

() ผู้หญิง

() ผู้ชาย

() ทั้งผู้หญิงและผู้ชายควรศึกษา

6. ท่านรู้จัก เรื่องสั้น, นวนิยาย เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ (อีโรติก) เนื่องจาก ...

(สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงตามลำดับเป็นตัวเลข)

- () สนใจ อยากอ่านเอง
- () เพื่อนแนะนำให้อ่าน, เพื่อนให้ยืม
- () เห็นตามร้านขายหนังสือ
- () บทวิจารณ์หรือคอลัมน์แนะนำหนังสือในนิตยสาร
- () ไม่เคยรู้จัก
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

7. ท่านอ่าน นวนิยาย, เรื่องสั้น ที่เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ (อีโรติก) บ่อยแค่ไหน

- () อ่านทุกวัน
- () ไม่แน่ใจ
- () สัปดาห์ละครั้ง
- () ไม่ได้อ่านเลย
- () เท่าที่มีเวลาว่าง
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

8. ท่านคิดว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอายควรปิดบังหรือไม่ ที่เราอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ

- () ควรปิดบัง
 - () ไม่ควรปิดบัง
- เพราะ _____

9. ท่านหาซื้อ หรือหาอ่าน นวนิยาย, เรื่องสั้น ที่มีเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศได้จาก (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงตามลำดับเป็นตัวเลข)

- () ยืมเพื่อนอ่าน
- () ร้านเช่าหนังสือ
- () ซื้อจากร้านขายหนังสือทั่วไป
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

10. สถานที่ใดที่ท่านใช้เป็นที่อ่าน นวนิยาย เรื่องสั้น คู่มือ เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ

- () สถานที่ปกปิด มิดชิด เช่น ห้องนอน, ห้องน้ำ เป็นต้น
- () ที่ไหนก็ได้ตามสะดวก เช่น ในรถเมล์, ร้านอาหาร เป็นต้น
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

ตอนที่ 3 ทักษะคดีที่มีต่อเรื่องเพศ

ทัศนคติทางเพศ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
1. ผู้ชายเป็นมนุษย์เพศที่เหนือกว่าผู้หญิง ดังนั้นผู้หญิงจึงมีฐานะเป็นเพียงทรัพย์สินสมบัติของผู้ชาย				
2. ความต้องการทางเพศของผู้ชายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องหาทางปลดปล่อย หรือตอบสนองในขณะที่ความต้องการทางเพศของผู้หญิงไม่จำเป็นต้องการกระทำเช่นนั้น				
3. ผู้ชายชาติจริงจะต้องเป็นผู้ชายที่มีความสามารถทางเพศ และมีประสบการณ์ทางเพศอย่างซ้ำซ้อน				
4. ผู้ชายที่เริ่มเป็นหนุ่มควรจะหาประสบการณ์ทางเพศครั้งแรก (ชั้นครุ) กับผู้หญิงบริการเพื่อเป็นการสะสมประสบการณ์ทางเพศ				
5. ผู้ชายสามารถมีอนุภรรยา (เมียน้อย) ได้ถ้าหากต้องการ และเป็นเรื่องที่ภรรยาหลวงควรจะทำใจยอมรับว่าเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชาย				
6. การเป็นโสคของผู้หญิง ก็คือการอยู่คนเดียวแต่อาจมีเพศสัมพันธ์กับคนที่ถูกใจได้เป็นครั้งคราวถ้าหากถูกใจ				
7. ในการมีเพศสัมพันธ์ ผู้หญิงสามารถเริ่มต้นก่อนได้เมื่อมีความต้องการ ไม่จำเป็นต้องเก็บกคความรู้สึกของคนแล้วรอให้ผู้ชายเริ่มต้นก่อนทุกครั้ง				
8. ผู้ชายไม่ควรดูถูก รังเกียจ ผู้หญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน(เนื่องจากสาเหตุใดก็ตาม) ก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์กับตน				
9. ผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว แต่สามีไม่ค่อยสนใจจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย เนื่องจากอยู่กันมานาน หรือสาเหตุอื่นๆ ผู้หญิงก็สามารถออกไปหาความสุชนอกบ้านได้ (สามารถไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่นที่ไม่ใช่สามีได้)				

ทัศนคติทางเพศ	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย
10. ถ้าหากผู้หญิงที่แต่งงานแล้วไม่มีความสุขกับการใช้ชีวิตคู่ สามารถหย่าร้างได้โดยไม่จำเป็นต้องออกตนไม่ว่าจะมีบุตรด้วยกันหรือไม่ก็ตาม			
11. การที่สื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์, โทรทัศน์, หรือสื่อสิ่งพิมพ์นำเสนอเรื่องราวทางเพศอย่างโจ่งแจ้งมากขึ้น ทำให้คนมีความอยากรู้อยากเห็นและอยากระบายความต้องการทางเพศของตนมากยิ่งขึ้น			
12. ผู้ชายมักมีความเชื่อว่าการป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยจะทำให้ตัวเองไม่ถึงจุดสุดยอด ซึ่งความเชื่อนี้เป็นความเชื่อที่ผิด			
13. ในการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายควรร่วมมือกันเพื่อที่จะได้บรรลุจุดสุดยอดร่วมกัน			
14. การช่วยตัวเองเมื่อมีความต้องการทางเพศเป็นเรื่องปกติ และปลอดภัยกว่าการออกไปใช้บริการจากผู้หญิงบริการ หรือ ผู้ชายที่ไม่ใช่สามีของตน			
15. ความต้องการทางเพศ หรือประสบการณ์ทางเพศเป็นเรื่องของธรรมชาติของมนุษย์ปกติทั่วไป ไม่ใช่เรื่องต้องห้าม สกปรก หรือหยาบคาย			

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 ทศนคติต่อนักเขียนเทศน์กัณฑ์ที่เขียนเรื่องทางเพศ

1. ท่านรู้จักนักเขียนกัณฑ์ที่ผลิตงานเขียนแนวฮิโรติก (เขียนเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง) ต่อไปนี้หรือไม่ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
กรุณาระบุผลงานของนักเขียนที่ท่านรู้จักด้วย (เท่าที่ท่านพอจะจำได้)

1.1 สุจินดา ชั้นดยาลงกต

() เคยอ่านผลงานดังต่อไปนี้

1. _____ 2. _____
3. _____ 4. _____

() เคยอ่านแต่จำไม่ได้ว่าอ่านเรื่องอะไรบ้าง

() ไม่เคยอ่านผลงานแต่เคยได้ยินชื่อของนักเขียนคนนี้

() ไม่รู้จักเลย

1.2 วิวิธ ขอล เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา

() เคยอ่านผลงานดังต่อไปนี้

1. _____ 2. _____
3. _____ 4. _____

() เคยอ่านแต่จำไม่ได้ว่าอ่านเรื่องอะไรบ้าง

() ไม่เคยอ่านผลงานแต่เคยได้ยินชื่อของนักเขียนคนนี้

() ไม่รู้จักเลย

1.3 มล.เบญจมาศ ชุมสาย หรือ นามปากกา สาวสองพันปี

() เคยอ่านผลงานดังต่อไปนี้

1. _____ 2. _____
3. _____ 4. _____

() เคยอ่านแต่จำไม่ได้ว่าอ่านเรื่องอะไรบ้าง

() ไม่เคยอ่านผลงานแต่เคยได้ยินชื่อของนักเขียนคนนี้

() ไม่รู้จักเลย

1.4 [] ไม่เคยรู้จักนักเขียนทั้ง 3 คนเลย

2. ท่าน รู้จัก หรือ ไม่รู้จัก นักเขียนแนวอโรติก (เพศหญิงหรือเพศชายก็ได้)
แต่ไม่ใช่ 3 คน ในข้อ 1. (ถ้ารู้จักกรณาระบุชื่อ)

[] รู้จัก

1. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
2. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
3. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____

[] ไม่รู้จักนักเขียนแนวอโรติกเลย *

หมายเหตุ ถ้าหากท่านตอบข้อ * กรุณาข้ามไปทำข้อ 4.

3. ท่านชื่นชอบผลงานของนักเขียนหญิงแนวอโรติกคนใดเป็นพิเศษ กรุณาระบุชื่อ
หรือนามปากกา

[] ไม่ชื่นชอบผลงานของนักเขียนหญิงคนใด แต่ชอบผลงานของนักเขียนชายที่
เขียนแนวอโรติก (กรุณาระบุชื่อและผลงานเท่าที่ท่านจำได้)

1. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
ชื่นชอบเพราะ _____
2. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
ชื่นชอบเพราะ _____
3. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
ชื่นชอบเพราะ _____

[] ชื่นชอบนักเขียนหญิงดังต่อไปนี้

1. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
ชื่นชอบเพราะ _____
2. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
ชื่นชอบเพราะ _____
3. _____ เคยอ่านผลงานชื่อ _____
ชื่นชอบเพราะ _____

[] ไม่ชื่นชอบผลงานเขียนของใครเป็นพิเศษทั้งนักเขียนหญิงและนักเขียนชาย

4. ท่านมีความคิดอย่างไรที่นักเขียนที่เป็นเพศหญิงมาเขียนเรื่องราวทางเพศ

- () ละใจดี ผู้หญิงน่าจะมีโอกาสเขียนเรื่องทางเพศอย่างเปิดเผยได้อย่างที่นักเขียนชายเขียน
- () น่ารังเกียจและน่าอับอายที่นักเขียนหญิงเขียนเรื่องทางเพศ เพราะเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ควรปิดบัง
- () แปลก น่าสนใจ
- () ไม่น่าอ่านเพราะผู้หญิงเขียนไม่น่าเชื่อถือ
- () เฉย ๆ
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

5. ท่านคิดว่านักเขียนหญิงที่เขียนเรื่องแนวอโรติกจะได้ข้อมูลในการสร้างเรื่องจากไหน (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อโดยเรียงตามลำดับตัวเลข)

- () จินตนาการ
- () ประสบการณ์จากชีวิตจริง
- () ภาพยนตร์เรตเอ็กซ์จากต่างประเทศ
- () ความใฝ่ฝันของนักเขียน
- () สอบถาม, ฟังจากเพื่อนฝูง
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

6. ระหว่างนักเขียนผู้หญิง และนักเขียนผู้ชายที่ผลิตผลงานแนวอโรติกท่านคิดว่าผลงานของใครจะน่าอ่านกว่ากัน

- () น่าอ่านทั้งหมดเพราะเพศของนักเขียนไม่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอผลงาน
- () ผลงานของนักเขียนหญิงน่าอ่านกว่าเพราะ _____
- () ผลงานของนักเขียนชายน่าอ่านกว่าเพราะ _____
- () ไม่น่าอ่านทั้งผลงานของนักเขียนหญิงและชายเพราะนักเขียนน่าจะสร้างสรรค์ผลงานในด้านอื่น ๆ ไม่ควรเขียนเรื่องทางเพศ
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

หมายเหตุ ข้อ 7 - ข้อ 10. สำหรับผู้ที่เคยอ่านผลงานของ สุจินดา / วิวิธ / มล.เบญจมาศ สำหรับผู้ที่ไม่เคยอ่านกรุณาคืนแบบสอบถามแก่เจ้าหน้าที่ ได้เลย ขอขอบคุณ

7. ท่านคิดว่าผลงานของ สุจินดา / วิрил / มล.เบญจมาศ มีแรงบันดาลใจจากอะไร

- () อยากให้ผู้หญิงมีอิสระมากขึ้นในการคบเพื่อนต่างเพศและการเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์ตามความพอใจของตนเอง
- () อยากให้ผู้อ่านได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและประสบการณ์ทางเพศ
- () อยากระบายความต้องการของตัวเองเพราะชีวิตจริงเก็บกดเกี่ยวกับเรื่องเพศ
- () ไม่ทราบ
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

8. ในผลงานส่วนใหญ่ของ สุจินดา / วิрил / มล.เบญจมาศ ตัวเอกของเรื่องซึ่งเป็นผู้หญิงมีอิสระ ในการเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์กับใครก็ได้และในการมีเพศสัมพันธ์ บางครั้งก็เกิดจากอารมณ์ ไม่ได้เกิดจากความรัก ท่านมีทัศนคติอย่างไรกับพฤติกรรมทางเพศของตัวเอก

- () รับได้ เพราะ _____
- () รับไม่ได้ เพราะ _____
- () เฉย ๆ
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

9. ท่านคิดว่าพฤติกรรมของผู้เขียนจะเหมือนหรือใกล้เคียงกับพฤติกรรมของตัวเอก ในหนังสือของนักเขียนเหล่านั้นหรือไม่

- () เหมือน เพราะ _____
- () ไม่เหมือน เพราะ _____
- () ไม่แน่ใจ
- () ไม่สนใจ
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

10. ผลงานของ สุจินดา / วิрил / มล. เบญจมาศ สามารถกระตุ้นหรือทำให้ท่านเกิดความรู้สึกอยากลองมีประสบการณ์ทางเพศ อย่างในหนังสือที่นักเขียนเหล่านั้นเขียนหรือไม่ / เหตุผล

11. ในโลกแห่งความเป็นจริง ท่านคิดว่ารอบ ๆ ตัวท่านจะมีผู้หญิงอย่างตัวเอก
ในหนังสือของ สุจินดา / วิрил / มด.เบญจมาศ อยู่จริงหรือไม่

- () มีจริงแน่นอน เพราะ _____
- () ไม่น่าจะมี เพราะ _____
- () ไม่แน่ใจ
- () ไม่รู้
- () อื่น ๆ โปรดระบุ _____

12. ท่านมีความรู้สึกอย่างไรกับนักเขียนผู้หญิงที่กล้าหาญเขียนเรื่องราวทางเพศ
โจ่งแจ้ง

ขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาใช้เวลากรอกแบบสอบถาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ม.ล.เบญจมาศ ชุ่มสาย

ไปประกวดนางสาวไทยปีคุณกันยา
เขียนต่าง แต่คุณป้าไม่ยอมให้ประ-
กวด เพราะสมัยก่อนถ้าเป็นหม่อม
หลวง โดยเฉพาะเป็น ทูมสายนี้ จะ
ไปทำอะไรแบบนั้นไม่ได้ แต่บ้านนี้
ถูกสาวหน้าตาดีค่อนข้างดีกันทุกคน
เพราะคุณป้าหน้าเป็นฝรั่ง..”

ม.ล.เบญจมาศเอง ตอนเป็น
เด็กนั้นเธอก็สู้อวดสวยให้เห็นแล้ว
เพราะปากนิคองมุกหนอย-แต่ตากลับ
กลมโตเหมือนตาแขก

“เขาเป็นว่าบ้านนี้น้ำตาค่อนข้างดีกันทุกคน และได้เรียนหนังสือดี ๆ กันทุกคน เว้นที่

สาวคนใดคนเดียวที่จบแค่มอแปด ส่วนดิฉันเองพอจบมอแปด
ที่สายปัญญา ก็ไปเอ็นทรานซ์เข้าหอที่จุฬาฯ แต่ไม่ติด(หัว-
เราะ) ก็เลยมาสมัครสอบเข้าศิลปากร ตอนนั้นเค้ายังเปิดรับ
สมัครอยู่ เพราะสมัยนั้นเอ็นทรานซ์ใหม่พร้อมกัน จะเหลือศิลป-
ากรที่เดียวที่ยังเปิดโอกาสให้สอบทีหลังสุด เราก็ไปสอบแข่ง
กับเด็กเพาะช่าง และเผอิญติด เป็นหนึ่งในแปดคนที่สอบได้
เค้าเอาแค่ 8 คนเท่านั้น สำหรับคณะประติมากรรม...”

เธอเล่าเหตุผลที่ไปเลือกเอ็นทรานซ์เรียนหม่อจุฬาฯ ให้
ฟังว่า เพราะแค้นที่พี่สาวคนหนึ่งของเธอทำงานเป็นพยาบาล
ซึ่งใคร ๆ ก็มองว่าเป็นลูกน้องของหมอ

“อีกอย่างก็เพราะคิดไม่ติดกับพี่ด้วย(หัวเราะขำตัวเอง)
ความจริงตัวเธอชอบเขียนรูปแต่งกลอน แต่เลือกเรียนสายวิทย
ที่สายปัญญาเพราะอยากเรียนหมอ ที่อยากเรียนหมอก็เพราะ
อยากเป็นแพทย์ คืออยากชนะพี่สาวคนนึงเพราะพี่สาวคนนั้น
เค้าเรียนจบพยาบาล คุณป้าก็บอกว่าถ้าเราเรียนหมอก็จะได้
เป็นนายที่เค้า จะได้ขึ้นไว้พยาบาลด้วย คือพยาบาลนี่งาน
หนัก เปรียบเสมือนบ่าวของหมอ เพราะเงินถ้าเราได้เป็นหมอ
เราก็เหมือนได้แก่นคันทนพี่สาวด้วยที่ถูกหมอกคนอื่นใช้งาน”

“...แต่ก็โชคดีเหมือนกันที่เอ็นฯไม่ติดหมอ เพราะติดก็คง
จะยุ่งเนื่องจากจริง ๆ แล้วเราไม่ได้รับทราบนั้นสักหน่อยเราชอบ
ทางศิลปะต่างหาก สมัยเรียนมอแปด เวลาว่างเพื่อน ๆ เค้าไป
ติววิชาคำนวณกัน แต่เราหนีไปนั่งวาดรูปเล่น ที่ชอบวาดรูป
คิดว่าคงได้ชื่อเจ้าคุณป้า คือคุณพ่อรองคุณป้า-ม.ล.ประวิตร
ทูมสาย นั้นเป็นคนออกแบบเครื่องประดับต่าง ๆ ในวัง พวก
เข็มกลัดนามสกุลเจ้านายสมัยก่อนเจ้าคุณป้าเป็นคนออกแบบ
ทั้งนั้น รวมทั้งตราราชวงศ์ต่าง ๆ เจ้าคุณป้าเป็นคนออกแบบหม
ท่านเป็นคนคุมช่างสิบหมู่ในวังโงะ เพราะคุณป้าเป็นนักออก
แบบนี้เองเราเลยได้ชื่อสายท่านมา”

คุณป้า และคุณแม่
เป็นเปรี้ยว (แห่งยุค)
อย่างที่เห็นนี่ขอจะ

ม.ล.เบญจมาศเรียนประติมา
ที่ศิลปากรอยู่ 2 ปี และไม่จบ
ช่วงนั้นเธอก็เกิดไปสนใจวิชาการหนังสือพิมพ์ที่จุฬาฯ ซึ่งเพิ่งเปิดสอนเป็นปี
ด้วย เธอไปสมัครเรียนควบคู่กันใ
อย่าง

“...กลางวันเรียนวาดเขียนที่
ศิลปากร ตอนเย็น 5 โมงถึง 2 ทุ่ม
เรียนวิชาการหนังสือพิมพ์ที่จุฬาฯ สั
ที่จุฬาฯ นั้นต้องเรียน 2 ปี แต่ที่ศิลป
สมัยนั้นเค้าให้เรียน 3 ปี แต่คอนบ
เพิ่งไปเรียนได้ปีหนึ่ง และห้าชั้น(ห

เงิน ๆ) เนื่องจากวาดวิชาการดูไม่ได้ เพราะกลัวมี คือตกเย็นนี่
ต้องผ่ากระดุกเป็นชิ้น ๆ ออกมานั่งสเก็ตซ์ต้องสเก็ตซ์มาก ๆ ไม่
ตก แต่ที่นี่ คอนบนั้นเราไปเรียนวิชาหนังสือพิมพ์ ไม่มีเวลา
สเก็ตซ์นาน ๆ ก็เลยสอบไม่ผ่าน” เรียกว่ามีเหตุผลพอสมควร
สำหรับการสอบไม่ผ่านคราวนั้น

แต่ขณะที่เรียนศิลปากรห้าชั้นอยู่นั้น เธอก็ได้ไปประก
ับตรีวิชากรหนังสือพิมพ์จากจุฬาฯ มาใบหนึ่ง และบังเอิญว่า
จบปุ๊บก็ไปเห็นหนังสือพิมพ์เดลิแมต์วันจันทร์ซึ่งโด่งดังมากสม
ประกาศรับสมัครพนักงานตรวจรูปซึ่งมีความรู้ทางด้านวิชา
หนังสือพิมพ์ด้วย

“เราก็ไปสมัครเลย ไปวันนี้สมัครปุ๊บ วันรุ่งขึ้น บก.มา
ศรีสาครหรือคุณ “สีน้ำ” ก็ขับรถไปรับที่บ้านไอโฮ เราก็ไม่
อะไรจะรวดเร็วปานนั้น คงเป็นเพราะเราเรียนจบหนังสือพิมพ์
พอดี และบังเอิญมารู้ทีหลังว่าคุณสีน้ำเห็นรูปเราในโบสถ์
เราคล้ายแฟนเก่าเค้า เค้าเลยขับรถมารับถึงบ้านเลย..คอนบ
ยังเรียนศิลปากรอยู่ด้วย แต่พอรู้ว่าทางนี้เค้ารับ และเมื่อมา
คุยกันดู ก็รู้ว่างานทางนี้สนุก เลยทิ้งทางเรียนมาทำงาน”

เธอเริ่มทำงานครั้งแรกด้วยตำแหน่งพนักงานตรวจ
คามใบสมัคร

“...ทำงานได้ 7 วัน ก็ได้เลื่อนตำแหน่ง มาเขียนคอลัม
แต่ปริ๊ฟก็ยังคงต้องทำอยู่ คือคุณสีน้ำเขียนประกาศในหนังสือพิ
แล้วว่า คอแต่นี้ไป ผู้ตอบจดหมายในเดลิแมต์วันจันทร์จะไม่
แล้ว แต่จะเป็นเบญจมาศ..เค้าตั้งนามปากกาให้เสร็จเลยว่าคุณ
ซึ่งเป็นชื่อจริง เราก็ไม่รู้ว่าทำไมเพราะประกาศไปแล้ว ที่สุด
ตกกระไดพลอยกระเงาน แต่อาศัยว่าเราเป็นคนคุยเก่ง เ
ตอบจดหมายเราก็ตอบไปเหมือนกับที่เราพูด ๆ นั้นแหละ หนี
นั้นจดหมายเริ่มมากขึ้น เค้าก็เลยให้เขียนเพิ่มขึ้นมาอีก 1 ค
เป็นคอลัมน์เกี่ยวกับในบ้านเป็นเรื่องจุกจิก จิปาถะนะ ค
ผู้หญิง ๆ ใจจะ เขียนแทนคุณสุภัทร ลวัลศิริภ”

"...แรกๆเรายังจับต้นชนปลายไม่ถูก ทีนี้เราจะทำยังไงดีละ ก็เลยใช้วิธีดูของเก่าเค้า อย่างคอตมันเก่าๆที่เค้าเขียนไว้แล้วนี่มีเยอะเลย เราชักดูและศึกษา ทุกวันนี้ยังมีกรอบคุณคุณสุภัทรรอบอยู่เลย ว่า เราได้ศึกษาได้แนวทางจากการเขียนของเค้าเหมือนกัน คุณสุภัทรรู้เค้าเขียนแบบมีเหตุผล เขียนแบบไม่เพ้อฝัน และเป็นคอตมันนิสต์ที่ไม่เคยบกพร่องเลย เนียบมาก ทั้งประโยคและคำที่เลือกใช้ ก็ยอมรับว่าเราได้ศึกษาและเริ่มต้นจากแนวทางที่ดี ก็เลยได้ดี"

"...พูดถึงคุณสิน้ำ ดิฉันก็ได้จากแกมาเยอะ..อย่างเรื่องตรวจปฏิรูป คุณสิน้ำเค้าก็จะไม่ผิดเลย เค้าจะเนียบและเรียบร้อยมาก ดิฉันเองเคยถูกเค้าดูย่นสองหน ที่ตรวจปฏิรูปแล้วหลุดไป เค้าก็ดูว่าหลุดไปไฉน เเนียบมากเรารู้ร่องให้เลย เพราะโดนดูว่าทำนองไม่รอบคอบ"

"...มาหาปากเป็นตอนทำที่เดลิเมต์วันจันทร์นี่เอง ตอนนั้นอายุ 20 ไปทำงานที่สี่เสื่อขาว ผ่าลูกไม้ขาว เจ็ดขาว เสกิร์ตดำ แล้ววันนึงก็มีไม้ตมาติดไว้ที่โต๊ะจากคุณสิน้ำ บอกว่ากรุณาหาปากด้วยเพื่อให้สำนักงานลดโลชั่น เราก็เลยมาหาปากเป็นตอนนั้น ส่วนรองพื้นนี่ใช้เมื่อตอนอายุ 30 ความจริงแล้วดิฉันเป็นคนรักสวยรักงาม แต่ไม่ค่อยแต่งหน้า เพราะที่บ้านทุกคนไม่แต่งหน้ากันเลย สวยแบบธรรมชาติทั้งนั้น เพราะถือว่าพ่อแม่ให้หน้าตาพอใช้ได้มาแล้ว เลยไม่มีใครแต่งตัวมาก ยกเว้นคุณแม่ท่านจะชอบแต่งตัวมาก คุณแม่ต้องเกล้าติดดอกไม้ไว้ที่ผม แต่งตัวเนียบและหาปากสวยทุกวัน"

ม.ธ.เบญจมาศได้พบกับคุณชวิต ณ นคร นักเขียนเจ้าของนามปากกา "รุ่งโรจน์ ณ นคร" ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นเจ้าบ่าวของเธอ ที่นตพ.เดลิเมต์วันจันทร์นี่เอง *(รูป)*

"เราทำอยู่รายวัน ตอนนั้นช่วยแปลข่าวต่างประเทศด้วย ทำข่าวสตรีด้วย ส่วนคุณชวิตตอนนั้นทำที่เดลิเมต์รายเดือน เค้าเป็นผู้ช่วยบก. ก็ไปเจอเค้าที่นั่นแหละ เค้านั่งตรงกันข้ามกับเรา พอเราเผยหน้าขึ้นทีไรก็จะเห็นว่าเค้าแอบมองเราอยู่ทุกทีเลย และพอเค้าเห็นเราเค้าก็จะหลบตา...คุณชวิตเค้าเป็นรุ่นๆเดียวกับคุณสนิท เอกชัย ทำอยู่ด้วยกันกับวิจิตร คุณกาญจนา คุณเสริมศรี เอกชัยแต่งงานกับคุณสนิท ก็ตอนนั้นแหละ และช่วงนั้นทางคุณสิน้ำเค้าก็จีบๆเราอยู่ ทีนี้ทั้งคุณสนิท เอกชัยและคุณกาญจนาเค้าสองคนเขียนไม้ตมาปะไว้บนโต๊ะเราว่าอย่าไปเชื่อสิน้ำ มันนะ (หัวเราะ) คือสองคนนี่เค้าเห็นว่าคุณสิน้ำเป็นเสือผู้หญิง เค้าก็เลยมาเตือนเราด้วยความหวังดี เพราะคุณสิน้ำมีภรรยาที่มาส่งงานนะ แต่เราก็ไม่ยอมฟัง ไปนั่งสามล้อกับคุณชวิต สองคนนี่เค้าก็เลยพาให้คุณชวิตมาจีบเรา เพราะเค้ากลัวเราเสียรู้คุณสิน้ำ คุณชวิตเค้าไม่รวย แต่เค้าก็เป็น ณ นคร และยังโสด แต่คุณสิน้ำ

เค้ามีแฟนแล้ว"

"...ความรักกับคุณชวิต มันเป็นอย่างไงละ (ทำท่าครุ่นคิด)...คือหลังจากที่เราหลบคุณสิน้ำ คุณชวิตเค้าก็มีหน้าที่จับเรารุกเดียว พาไปปรับไปส่ง ขวนไปดูหนัง เทศแครงทุกอย่าง เค้าไม่หล່หรืออก หน้าตาดูไม่ได้เลย วันแต่งงาน คุณชิงอรยังแหวว่า ดอกฟ้าในมือใจเร เค้าเขียนลือในข่าวสังคม คือวันแต่งงานนี่หนังสือพิมพ์ลงข่าวทุกฉบับเลยนะคะ เพราะจอมพลสฤษดิ์มาเป็นเจ้าภาพ อิงอรเค้าก็เขียนแหวว่า ดอกฟ้าในมือใจเร คือเจ้าสาวกับเจ้าบ่าวนี้ เหมือนกับดอกฟ้าในมือใจเร.."

"...ทำไมถึงเป็นคุณชวิต ที่ต้องเป็นคุณชวิตมันก็มีเหตุนะ คือโต๊ะที่เรานั่งทำงานนี้ ตรงกันข้ามกับโต๊ะเค้าอย่างทีบอก พอเราเงยหน้าขึ้นทีไรก็เจอเค้ากำลังมองเราอยู่ และพอเรามองมึงเค้าก็หลบ ทุกครั้งที่เราหลบตาเค้า เค้าจะหลบ เหมือนเค้าเงินเรามาก เค้าก็ถือว่ามีผู้ชายคนนี้อ่อนกว่าเรา ทำให้เรากำลังใจแข็งกว่า แต่เวลาทำงานเค้าก็คอยแนะนำเราเหมือนกัน เค้าเป็นคอตมันนิสต์ เป็นนักเขียน เขียนเรื่องสั้นกับเรื่องยาวประจำที่ เดลิเมต์ ใช้นามปากกาว่า "รุ่งโรจน์ ณ นคร" เรียกว่าเป็นนักเขียนมีชื่อเหมือนกัน"

"ที่นี้ ผู้หญิงเรานี่จะเสียตรงที่ เรามักจะอวดดี เพราะเราเห็นเค้าหลบตาเราทุกครั้ง เค้าก็เลยคิดว่าเราเหนือกว่าเค้า ด้อยกว่า เพราะเราเป็นลูกเจ้ามีเชื้อเจ้าแผ่นดินนี่ แต่เค้าเป็นเชื้อเจ้าพระยา ณ นคร เป็นเชื้อเจ้าเมือง ทีนี้เวลาเราทะเลาะกันเราก็คงจะชอบพูดว่า เธอขึ้นเจ้าเมือง แต่ขึ้น ขึ้นเจ้าประเทศ ..ลักษณะนี่เองที่เป็นเหตุหนึ่งของการหย่าร้าง คือเค้าขอมเราทุกอย่าง เค้าเป็นคนไม่ค่อยพูดด้วย แก่กว่าเรา 4 ปี จีบกันอยู่ 3 ปีถึงได้แต่งงาน"

"แต่งงานได้ปีนึงก็มีลูกคนแรก และอยู่กันได้ 3 ปี เค้าก็รู้สึกว่าเขาไปกันไม่ได้..." สุ่มเสียงที่เล่าราวเรียบธรรมดา กระหิวเสียงน้ำและแนวตาก็ยังลัดไต่เป็นปกติ ไม่มีร่องรอยความเจ็บช้ำหรือสูญเสียอะไรเลย

"...ที่บอกว่าคุณชวิตว่าเราไปกันไม่ได้มัน เพราะดิฉันคิดว่าเค้าด้อยกว่าเราทุกอย่าง นี่เป็นจุดที่อยากจะได้คนผู้หญิงหลายคนเลยนะคะ คือบางทีอย่างไปคิดว่าเราเหนือกว่าเค้า นะ เพราะนั่นจะเป็นจุดแตกแยกของชีวิตคู่ ชนิดที่กูไม่กลับเลยจริงๆ...ตัวดิฉันเอง ตอนนั้นเราก็อึดใจบอกไม่ถูก คือยังงั้นละ เราชู้สึกว่าพ่อแม่เสียงไม่ได้ลบคายเล็ดเลย แต่ก็มียกไปปรับไปส่งและที่บ้านก็จะมีย่า

ม.ธ.เบญจมาศ ชุมสาย (แถวแถวซ้ายสุด) สมัยที่ทำงานแถวโกลนที่พระตำหนัก

มีคนรด คนสวน คนทำกับข้าวแยกกันหมด แต่แม่ก็สอนว่าลูกทุกคนต้องทำงานเป็น ต้องพึ่งตัวเองได้ ลูกผู้หญิงต้อง ทำกับข้าว เป็นทำงานบ้านเป็น ลูกผู้ชายก็ทำสวนได้ ซ่อมไฟได้ จักรได้ คุณแม่-เวลาคนไข้ หรือป่วยเข้ามาหาก็ต้องดูแล แต่คุณป้า ไม่ถืออย่างนั้น คุณป้าจะธรรมดา มาก จะสอนลูกไม่ให้หัวสูง เพราะมันพวกเราจึงไม่ หัวสูง เป็นเจ้าติดดิน แต่ว่าตัวสามีเรานี้ก็เป็นคนอีกอย่างหนึ่ง เป็นอะไรที่เรารู้สึกว่าการไปกันไม่ได้ และก็ไม่น่าจะทนอยู่ด้วยกัน"

ไม่ออกก็จนต่อเพลงได้ หรือเราเองบางทีก็จน คิดพล็อตเรื่องสั้นได้ถึงได้กลับบ้าน...อยู่อย่างนั้นแรก ๆ มันก็ทำได้ แต่คอนหลังพอมีลูกมากขึ้น ใช้จ่ายมากขึ้นมันก็ไม่ไหว เรามีลูก 3 คน คนโตก็ต้องเรียนมากขึ้น คนเล็กก็ต้องใช้มากขึ้นเราบอกทำไมไหวนะแบบนี้ คำก็จะบอกว่าแล้วทำไมเธอจึงไม่ใช่ให้มันพอละ ตัวเค้าเองก็ใช้เยอะเหมือนกัน นาน ๆ เข้ามันก็ไม่พอใช้ เมื่อก่อนเค้าเคยให้ตั้งค์ ตอนหลังเราบอกเออจี้ ของเธอไม่ต้อง ต่างคนต่างจ่าย เวลาใครอยู่บ้าน บิลล์ค่าน้ำ ค่าไฟมากก็จ่ายไป...แต่ก็ยังดีเค้าไม่ได้เอาเงินไปล้ามะเลเทเมา"

"...แต่ที่เราขังต้องอยู่กันมาจน 10 ปี จนมีลูกด้วยกันถึง 3 คน ก็เพราะว่าสมัยก่อนพ่อแม่จะสอนไว้ว่า เป็นลูกผู้หญิงต้องแต่งงานครั้งเดียว ซึ่งถ้าเราจะเลิกตั้งแต่ตอนนั้นก็ดี เพราะเราขังสาว และความรู้ก็ยังใช้ได้ แต่พ่อแม่ก็สอนไว้ว่าผู้หญิงเราต้องแต่งงานแค่หนึ่งเดียว แต่งหลายหนไม่ดี เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะมื่ออะไรก็ต้องอดทนพอมีเรื่องทะเลาะกันก็ เราก็หอบกระเป๋าเสื้อผ้าวิ่งไปบ้านพ่อแม่ ไม่ได้วิ่งเตลิดไปที่อื่นนะจะถูกสาวสมัยก่อนพอมีเรื่องทะเลาะกับสามีก็จะหอบกระเป๋าวิ่งไปหาพ่อแม่เท่านั้น และเค้าก็มีหน้าที่หิ้วกระเป๋าตามไปง้อที่บ้านพ่อแม่ตามให้เรากลับบ้าน ลูกก็ไปตามด้วย แต่ชั้นก็ถือดี ไม่กลับ ไม่พูดด้วย ตกเย็นเค้าก็กินนอนหน้าห้องนอนนั้นแหละเพราะเราไม่ให้เข้าไปในห้อง แต่เราก็เกรงใจว่าพ่อแม่จะมาลำบาก รุ่นวายใจกับเรา สุดท้ายก็เลยเออชั้นจะกลับบ้าน ก็เป็นอย่างนี้อยู่ตั้งหลายหน"

"...แต่เรื่องที่ทำให้เราทรมานไม่ได้มากที่สุด และเป็นจุดที่ต้องทะเลาะกันมากที่สุดก็คือเค้าเป็นคนล้มๆ อย่างเค้าเขียนหนังสือ เขียนเรื่องสั้น สมมุติ บก.ให้เขียนเท่านี้ เงินเดือนเท่านี้ มีหน้าที่เท่านี้เค้าก็จะทำอยู่แค่นั้น แต่เราถือว่า ถ้าทำแค่นั้นมันไม่น่าจะพอนะ ทำไมไม่พูดกับเจ้านาย เขียนคอลัมน์เพิ่มจะได้เงินเพิ่ม หรือเป็นคอลัมน์ที่จะทำให้เราก้าวหน้ามีชื่อเสียงมากกว่านี้ เพราะอย่างเราทำงานเข้าถึงป้ายสองก็เสร็จแล้ว เราไม่หยุดนิ่งไม่ทิ้งเวลาว่างเลย เราอยากให้เป็นแบบเรา แต่นับวันเค้าก็ยังจะเป็นแบบเค้ามากขึ้น คือว่างก็จะดื่มเหล้า สูบบุหรี่ พบเพื่อนฝูง เค้าสนิทกับคุณสนิท เอกชัย ตกเย็นก็จะนั่งทานเหล้ากัน คุยกัน กับคุณสง่า อารัมภีร์นี่ก็กินเดียวกัน คุยกันไปกินเหล้าไปเดี่ยวเดี่ยว คุณสง่าก็นึกเพลงออก ออะไรแบบนี้.. เขาเป็นว่าตกเย็นก็จะไปนั่งกินกันที่โรงจักร เรายังมีหน้าที่สูมท้องไปนั่งอยู่ข้างๆ เค้าก็กินเหล้าไปเราก็กินขนมไป หลับๆตื่นๆจนเค้ากินเสร็จ คิด

"...แต่ปัญหาคอนหลังมันหนักขึ้น ๆ เพราะเค้าก็เปลี่ยนไปอย่างเสารอาทิตย์ เค้าจะไปวัดคอนนั้นมาทำที่ช่อง 4 บางขุนพรหม ก็มาทำหนังสือไทยโทรทัศน์ เราเขียนเรื่องโน้น เค้าเป็นบก. แต่เค้าก็ติดอยู่อย่าง เวลาใครออกหนังสืออะไร เค้าจะหนุนเรา อย่างเพื่อนทำหนังสือ คอลัมน์ไหนยังไม่มีคนเขียน เค้าจะบอกว่า เออ ให้เมียผมเขียนสิ คือเค้าก็หางานเพิ่มให้ เราก็มียวยได้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งเมื่อเค้าเอาอะไรมาให้ เราก้ทำได้ เพราะเราเป็นคนแอดทีฟ ไม่นหยุดนิ่ง ไม่ชอบให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ และเราก็อยากให้เป็นแบบเรา แต่เค้าก็ยังคงเป็นแบบเค้า นี่คือนปัญหาที่บอกว่าการไปกันไม่ได้"

"...ช่วงที่ทะเลาะกับเค้าก่อนเลิกกันนี้ มันรู้สึกจะทะเลาะกันหนักขึ้น เพราะเค้าก็เอาแต่เข้าวัด วันอาทิตย์จะเอาแต่เข้าวัด กำลังติดเล่นพระ ชวนมันเค้าทำทีวี บ้ายมากก็จะว่างแล้ว แทนที่จะหางานพิเศษทำอย่างเรา เค้าเปล่า โน่น เข้าวัดเลย เล่นพระ เพื่อนฝูงด้วย จะพากันไปวัดนั่นนี่ เข้าพระมาแล้วก็บ่นว่าไม่มีตั้งค์ ตอนนั้นลวงค์เริ่มวอด...จี้...มากขึ้นเพราะลูกๆโตและเรียนหนังสือ เค้าก็ไปวัด.."

"...เราเองก็ขังจากกวนพ่อแม่ เพราะเมื่อเรียนจบทำงานแล้ว ก็ไม่มีใครกวนพ่อแม่เลย เพราะเราถือว่า เราควรจะไปช่วยพ่อแม่ด้วยซ้ำ...ช่วยไม่ได้ เราไม่ให้ทำเราก็ไม่ควรไปเอาของท่าน...เข้าเงินขาดเหลือๆเป็นจริง ๆ เราอาจจะวิ่งไปตี"

"...ช่วงนี้เค้ามีเค้าทำงานตามปกติ ส่วนเราเนี่ย กลางวันสอนหนังสือ ตอนเย็นก็สอนทำโรงเรียนอนุบาล กลางคืนก็ไปทำหนังสือพิมพ์ ส่วนวันอาทิตย์ก็รับมาแปล แปลคำทำกับข้าวมัน ตำราจัดดอกไม้มัน แปลโน้นเขียนลอร์และ แพทย์พิทยา ทางสำนักพิมพ์เค้าจะหาหนังสือส่งมา ให้เราแปล ที่เก่งภาษาอังกฤษจนแปลหนังสือได้เพราะสมัยเค้า...อนจะนั่งโต๊ะอาหาร คุณป้าจะให้ท้องศัพท์วันละ 10 คำ คุณป้า...อนนี้มาต่อรองกับเราเพราะเราอยากเป็นหมอย... คุณป้าบอกว่า ภาษาอังกฤษเก่งถึงจะเรียนหมอได้ เราก้เลย

ห้องภาษาอังกฤษอย่างหนักเลย คิดฉันนารีนี้ห้องเป็นเล่มๆเลย แต่ตอนหลังที่ได้มาๆก็เพราะเราใช้คิดฉันนารี อังกฤษเป็นอังกฤษ ภาษามันก็เลยแตกแขนงออกไปเรื่อยๆ"

"...ก็ได้เงินจากการแปลหนังสือ เพราะเลิกจากงานธรรมดา เราจะแปลหนังสือ และอีกช่วงคือช่วงลูกนอนแล้ว 3 ทุ่มลงยามนี้ เรายังไม่นอนก็แปลต่อ จนกระทั่งเกือบสว่างถึงได้นอนนิดนึงแล้ว ตื่นขึ้นมาดูแล้วลูกไปโรงเรียนเพราะทำหนังสือพิมพ์มันสบายนี้ ไปทำ สายๆ บ่ายๆเสร็จแล้วอาจจะไปงาน ไปทำข่าวสังคมต่อหรือไม่ก็ กลับบ้าน อาชีพเขียนหนังสือแปลหนังสือสมัยนั้น เงินทองมันก็พอ ใช้ได้ และเราจะทำงานมากเลย เพราะคิดว่าเงินก็ได้ ชื่อเสียงก็ดัง แต่ตัวแค่นี้ พอว่างแล้วก็ทำอะไร นายให้แค่นั้นก็ทำแค่นั้น ไม่จิกแจ็ก ไม่ทำอะไรเพิ่มจนเราเองก็ทนนไหว ก็เบียดกันมากเลย ที่สุดเราทนนไหวจริงๆเพราะมันทะเลาะกันแบบเบียดกันต่อหน้าลูก ต่อหน้าคนใช้ แบบนี้เราบอกไม่ไหว คือถ้าจะเป็นแบบนี้เราบอกขอ เลิก แค่นี้ไม่ยอมให้เลิก แค้มอกถ้าเลิกก็ไม่ยอมให้เขาถูกไป เขาถูก มาเป็นข้อต่อรอง เราปี จะหนีทุก 3 ปี จะหนีที่ไรเค้าก็บอก ไม่ให้ เขาถูกไปเพราะถ้าเราเลิกเราก็จะเขาถูกไป เค้าไม่ยอมก็เลยไม่ได้ จนกระทั่งมาถึงช่วงหนึ่ง เราบอกว่าเลิกเถอะไม่ให้เขาถูกไปก็ไม่เป็น ไร คือเราถึงขีดที่ทนไม่ได้ และไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น ขอให้รับได้เป็น อิลระ ขอให้ไปมีชีวิตใหม่ แต่ถึงจุดนี้แล้วเค้ากลับไม่ยอมเลิก ยังไงก็ไม่ยอมให้เลิก"

ทางออกสุดท้ายของม.ล.เบญจมาศคอนันต์ก็คือ ตัดสินใจ หนีไปเมืองนอก โดยเอาลูกไปฝากไว้กับพ่อแม่ บอกว่าตนจะไป ธุระนิดเดียว

"...สุดท้ายฉันต้องทำอย่างนั้น คือหนีไปเมืองนอกเพราะ เลิกไม่ได้ เราก็เลยเซพเพอเรท SEPARATE ะเลย โดยหนีไป เรียนต่อที่อเมริกา สมัยก่อนคนแต่งงานแล้วจะเดินทางไปต่างประเทศ ต้องให้สามีเซ็นนะ บังเอิญเรามีเพื่อนอยู่กรมตำรวจ ให้เพื่อนทำ พาสปอร์ตให้ ปลอมลายเซ็นสามี(หัวเราะสบายใจ) เค้าไม่ทราบเลย เราหนีจนกระทั่งขึ้นเครื่อง และเครื่องบินถึงญี่ปุ่น แล้ว ที่เค้ามีอินเตอร์เนชั่นแนล เดท โลว์ นะ บอกว่าเราข้ามเส้นศูนย์สูตรแล้ว เป็นใบแสดงว่า เราอยู่บนเครื่องบิน บินผ่านเส้นศูนย์สูตรไปแล้ว โบนั่นแหละเราก็จำหน้าถึงที่บ้าน เป็นการบอก ให้รู้ว่าเรามาถึงนี่แล้ว แต่เค้าก็ไม่เชื่อ หว่าเรา ทำปลอม เพราะตอนไปเราเอาลูกไปฝากพ่อแม่ ภาระป้าเดินทางอยู่บ้านที่ลาว ที่ลาวช่วยจัดการ ส่งถึงคอนเมือง เราก็ไปแต่ตัว ไปถึงสนามบิน ภาระป้ารอพร้อมอยู่แล้ว พ่อแม่เรายังไม่ทราบเลย เพราะถ้าให้ทราบเดี๋ยวความแตกหนีไม่ได้ คือ พ่อแม่ก็อย่างที่บอกเค้าไม่อยากให้เลิกกัน ไปถึง

อเมริกาถึงได้เขียนจดหมายมาหาพ่อแม่ ฝากฝังลูก คือตอน ไปเรายังไม่ได้หย่า ไปเรียนต่อด้านปีซิเนล 4 ปี แต่ตัวเค้า เค้าคิดว่าเราล่อเล่น เค้ายังพาถูกไปตามหาที่บ้านเพื่อนสนิท ทุกแห่ง ครั้งแรกเค้าคิดว่าเราหนีตามผู้ชาย(หัวเราะ)เรามี เพื่อนเยอะ เพราะเราทำหนังสือพิมพ์นี้"

กับการตัดสินใจหนีนั้น ม.ล.เบญจมาศมองย้อนกลับไป มองที่ไรก็ยังมั่นใจว่าเป็นการตัดสินใจที่ดีแล้ว และไม่เคย รู้สึกเสียใจหรือเสียขาย หรือแม่แต่จะเจ็บปวดกับความล้มเหลวในชีวิตที่ดูดีสำหรับประภังกรมาจนสุดความสามารถ

"...พูดถึงตอนนั้น เราไม่เสียใจเลย และไม่เจ็บไม่อะไร ด้วย เรื่องเสียใจแล้วไปกินเหล้าสูบบุหรี่ตามผับเหมือนคนหัว ใจกลายนั้นไม่มี เพราะเราไม่ได้หัวใจกลายนี้เพียงแต่เป็นสภาพ และไม่อยากจะทนเพื่ออะไรอีกแล้ว ส่วนเรื่องเหล้าหรือบุหรี่นี้ เราไม่เอาเลยทั้งๆที่ตอนเป็นเด็กนี่เป็นคนผสมเหล้าให้คุณ ป้านะ เป็นคนตอกคองให้คนป้า คุณแม่เองก็สูบบุหรี่ สูบจึก มวนต่อมวนเลย สูบวันละซองได้ และคุณป้านี่จะสูบลองและ ดิ่มเหล้าก่อนทานข้าวอย่างน้อยเป็กนึ่ง ลูกๆเป็นคนผสมเหล้า ให้ ลูกทุกคนจึงตอกคองเป็นคนผสมเหล้าเป็น แต่ลูกชายก็ไม่กิน เหล้า ไม่สูบบุหรี่ ทั้งๆที่ป้าก็ไม่เคยห้าม ส่วนตัวคิดฉันเองก็ไม่ เอา ไปเมืองนอกทานเหล้าบ้างแต่ทานยังงี้ก็ไม่ติด บุหรี่นั้น ไม่สูบเพราะกลัวปากเหม็นแล้วรูปใครไม่ได้ (หัวเราะสโล) คือ กลัวไม่สวยใจ เดี่ยวปากเขียว เดี่ยวเป็นมะเร็งด้วย อย่างเหล้า นี้ก็ทานได้แก้วเดียว มากกว่านั้นก็มีนิศวะ"

สถานการณ์ช่วงที่เธอหนีไปอยู่อเมริกานั้น เรียกว่า ทุกอย่างดีขึ้นค่อนข้างมาก

"พอเราห่างไปสถานการณ์ที่บ้านมันก็ดีขึ้น เพราะมัน ห่างกันนี้ เลยไม่มีอะไรต้องทะเลาะกันอีก และตัวเค้าก็หยุด ทานเหล้า ที่หยุดก็เพราะต้องดูแลลูกใจคะ"

หลังจากหนีไปอยู่อเมริกาได้ 4 ปี ม.ล.เบญจมาศก็ กลับเมืองไทย และทวนภาชีวิตคู่กับคุณ ชิดอีกครั้ง เพราะช่วงนั้นสถานการณ์ ทุก อย่างดูดีขึ้นกว่าเดิมมาก

แต่ราวกับเคราะห์ร้ายในชีวิตรักย์ ไม่หมดสิ้น เพราะหลังจากนั้นไม่นาน ทั้งคู่ก็เริ่มมีเรื่องบาดหมางใจกันอีกมรสุม ลูกเดิมคือความแตกต่างและไม่ลงรอยกัน ได้เอาโฉมหน้าชีวิตคู่ของทั้งสอง ให้ครอบครัวแกลน จนกระทั่งพังโครมอีกครั้ง เป็นคำรบสอง

"...ปัญหาที่เกิดขึ้นมันก็มีหลายอะนะ ตั้งแต่เรื่องเล็ก ๆ อย่างเราพูดภาษาอังกฤษ

กับลูก เพราะตอนนั้นเราเพิ่งกลับมาจากเมืองนอกใหม่ ๆ ก็เสียดายภาษาถ้าหากไม่ได้ใช้มันก็จะลืม ก็เลยพูดภาษาอังกฤษกับลูก ๆ คำก็ไม่ชอบและทนมไม่ได้ ส่วนเรื่องใหญ่ก็คือเรื่องย้ายบ้านมาอยู่บ้านเช่าฝั่งธนฯ ซึ่งเราเคยบอกไว้แล้วว่า เราไม่ชอบอยู่บ้านเช่า และไม่อยากจะอยู่ฝั่งธนฯ เพราะเราไม่คุ้น คือตอนนั้นเราอยู่บ้านคุณปู่คือเจ้ากรมบดินทร์ พวกลูกหลาน ณ นคร จะอยู่กันในพื้นที่หมด และสมัยท่านอยู่ท่านก็สั่งไม่ให้ชายที่แปลกนั้น แต่มายุคนี้ ลูกหลานเยอะ คำก็เอาที่แปลกนั้นไว้ไม่ได้

คำจะขายที่ ที่นี้ใครที่อยู่ในบริเวณนั้นก็ต้องย้ายที่อยู่ ต่างคนต่างไป คำก็ให้เงินเป็นทุนเราในฐานะสะโກที่ช่วยท่านทำงานตั้งแต่แปลหนังสือหรือทำอะไร ๆ ช่วย ท่านก็เลยให้มา 6 หมื่นบาทสำหรับไปดาวนบ้าน สมัยนั้นเงิน 6 หมื่นก็ไม่ใช่น้อยนะ เพราะบ้านหลังนี้ภรรยาสองแสนกว่าบาทเท่านั้น เราก็บอกคำว่าจะไม่อาศัยบ้านใครอยู่ และจะไม่เช่าบ้านอยู่ นั่นคือเป้าหมายของดิฉันเลย เพราะเราไม่เคยไปเช่าบ้านใครอยู่ คำก็ไม่ว่าอะไร ส่วนมากคำมักจะนิ่ง แต่สุดท้ายก็พาเราไปอยู่บ้านเช่าแถวฝั่งธนฯกับเพื่อน ๆ พวกทำหนังสือ 6 หมื่นนั้นคำก็เอาไปแบ่งกับชื่อคำ คำบอกว่าเขาไปทำหนังสือดีกว่า ก็เลยไม่ได้ไปซื้อบ้าน จุดนี้ทำให้เราทนมไม่ได้ เพราะรู้สึกเหมือนคำเห็นแก่ตัว แต่เราก็ไม่ว่าอะไร เพราะเรื่องเงินทองสำหรับตัวเรา เราเห็นว่าเป็นของนอกกายอยู่แล้ว..”

“..แต่เราไม่ชอบเพราะพาเรามาอยู่บ้านเช่า และบ้านเช่านี้มี 4 หลังหันหน้าชนกัน เราไม่เคยมีสภาพเป็นอย่างนี้ เคยอยู่แต่บ้านเป็นหลังๆ ในบริเวณทั่วไป ไม่เคยปะปนกับใคร ไม่เคยเปิดหน้าต่างไปเจอคนนั้น หรือโผล่หน้าออกไปเจอกับคนนี่ ..ช่วงนั้นฝนตกด้วย บ้านก็อยู่ชอยลิก และสามล้อก็หายาก วันไหนเรียกไม่ได้ก็ต้องเดินลุยฝนแฉะ ๆ เข้าแฉะ เย็นแฉะ และตอนนั้นดิฉันทำงานที่โทรคมนาคม ไปนอกกลับมาทำงานทำกับคุณศรีภูมิ คุณเนตรที่บริษัทโทรคมนาคมอยู่หัวมุมถนนสุรวงศ์ ทำเพจเจอร์ วิชชุติตามตัวของวิษุภรตยบุตร ยุคนั้นเพิ่งเริ่มมี เจ้าสามไม้ง เลิก 4 ไม้ง ครั้ง เลิกงานเสร็จก็ไปทำหนังสือพิมพ์เอกรัฐ ขึ้นบนโรงหนังสือการ์ เลิกงานประมาณ 2 ทุ่ม กลับมาบ้านที่ฝั่งธนฯ ทุกวัน ให้อาหารมันก็ไม่ไหว เพราะกลางคืนเขาฟ้องเกิดบูดมา แปลอีก เล่มหนาเท่านี้(วาดมือให้ดู) เป็นตำราอาหารฝรั่งเศส 2 เล่ม ช่วงนั้นลูกคนโตโตแล้ว เรียนช่างกลแล้ว ส่วนคนกลางและคนเล็กก็เรียนม.4-ม.3 กันแล้ว เราก็บอกที่เราทนม

สภาพไม่ได้นะ เพราะเหนื่อย และเครียด คำก็ไม่เถียง พูดแล้วก็เฉย พูดแล้วก็เฉย เหมือนทองไม่รู้ร้อนอยู่เรื่อยและก็ไม่หาบ้านใหม่ด้วย คือคำไม่กระตือรือร้น ไม่อะไรเลย เราก็เลยใช้วิธีเสี้ยมว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าสมมุติจะเป็นอย่างนี้อยู่เรื่อย ๆ เราจะไม่อยู่แล้วจะไปอยู่บ้านพี่สาวหรือบ้านแม่ เพราะเราอยากอยู่ฝั่งกรุงเทพฯ เพราะไม่คุ้นกับฝั่งธนฯ จันทร์ถึงศุกร์เราจะทางโน้นเสาร์-อาทิตย์ค่อยกลับมาทางนี้ คำก็บอกไม่มีเมียคนไหนคำทำอย่างนี้หรือ”

แต่เธอก็ค้นทุรังกลับไปอยู่บ้านพี่สาวจนได้ และนาที่นี้เอง ก็ขอชวนของการแตกหัก

แห่งชีวิตคู่ที่เที่ยงระดับประคองมาหลายปี

“...พอเราไปอยู่บ้านพี่สาว คำก็บอกให้กลับมาที่บ้าน ถ้าไม่กลับต้องไปหย่ากัน อู๊ย คราวนี้คำชวนหย่า ทั้งที่เมื่อก่อนเราเป็นคนชวนคำหย่ามาตลอด แต่เธอก็ไม่ให้เพื่อนมาบอกว่า ถ้าภายใน 7 วันไม่กลับ คำจะแต่งงานกับคนใช้แล้วนะ ู่นะ เราก็ฟังแล้วแบบอึ้งคนเดียวนะ เพราะคิดไม่ถึง ก็เลยหัวเราะสิ”

เพราะเธอไม่ยอมกลับบ้านจนแล้วจนรอด ที่สุดท้ายก็ต้องไปหย่ากันที่อำเภอ อวิง ๆ

“วันหย่า ลูกคนโตคำก็พากระเป๋ามาส่งที่บ้านพี่สาว เราก็มาแบบกระเป๋ามาใบเดียวกับหนังสือที่กำลังแปลอีกเล่มหนึ่ง ฝืนใจตอนหย่าเราก็เอากระดาษมาวางเป็น 3 กีบปีเขียนว่าข้อ 1 ถึงข้อ 10 สมบัติทุกอย่างฉันไม่เอา ขอเพียงทะเบียนหย่าเท่านั้น ส่วนลูกทุกคนคำจะต้องอุปการะจ่ายค่าเล่าเรียนให้จนเรียนจบให้มีความรู้เท่าที่ควรจะมีความรู้ และเมื่อลูกอายุครบ 20 แล้วให้คำเลือกเอาว่าจะอยู่กับพ่อหรือแม่”

“แต่ตอนหลังหย่าแล้วคำก็มาง้ออีก ให้เพื่อนมาง้อเพราะหย่าแล้วพ่อแม่ตกใจ เพื่อนฝูงตกใจ คำเองก็รู้สึกตอนมาชวนเราหย่าขณะคงจะเป็นอารมณ์ชั่ววูบ แต่เราไม่วูบ เพราะเราพยายามหย่ามานานแล้ว ตอนหย่านี้อยู่กันมา 19 ปีกับ 9 เดือนแล้ว ที่จริงเตรียมจัดงานครบรอบ 20 ปี เพื่อนจะฉลองให้ แต่เราก็หย่ากันไปแล้ว และตอนหลังคำให้เพื่อนมาง้อ บอกว่าถ้าไม่คืนดีภายใน 7 วันคำจะพาคนใช้ไปแต่งงาน คนใช้ที่เราเลี้ยงมาเหมือนลูกนั่นแหละเราก็ไม่รู้ เพราะตอนแรกเพื่อนไม่กล้าบอก กระทั่งหลังจากนั้นร่วมเดือน เพื่อน ๆ ก็มาปะแหละ คุณเบญจกมลบ้านเดอะสงสารลูก ๆ และคุณชลิตรคำก็จะกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไงเราก็ไม่ยอม หัวเต็ดดินขาดเราก็ไม่ยอม กว่าจะได้หย่านี้แทบเป็นแทบตาย เราก็ไม่กลับกระทั่งวันหนึ่งเพื่อนทนไม่ได้ เลยบอกว่าคุณชลิตรไปจดทะเบียนกับคนใช้แล้ว คำไปดูของคนใช้จากบ้านนอก อายุห่างกันเยอะ..”

หัวใจของเธอคอนรับฟังเรื่องนั้นเจ้าตัวอิมแบ็คสติบอกรว่า

“เราไม่รู้สิทำอะไรเลย บางคนอาจจะเจ็บแปลบๆนะ เพราะเรื่องแบบนี้ บางคนอาจจะคล้ายๆหมาหวงถิ่นนะ แต่เราไม่ กลับรู้สึกโล่งใจด้วยซ้ำ ว่าโอ.เค.ดูเรามีคนดูแล เพราะคนใช้เค้าทำตามตามปกติทุกอย่าง เค้ายังซักเสื้อผ้าให้ดูเรา ดูแลดูเราเหมือนเดิมทุกอย่าง ทุกวันนี้เค้ายังโทร.มาหาเราเลย เค้ามีลูกสองคนแล้วเวลา ลูกร้องก็โทร.มา เค้าเรียกเราว่าคุณแม่ คุณแม่หนูอย่างนั้นหนูอย่างนี้ คุณผู้ชายกินเหล้าอีกแล้ว เราก็บอกว่าดีแล้วนี่ แกร่นหาทำไม แก่ก็รู้นี่ว่าตอนที่ยืนอยู่กับเค้าซักก็ไม่ได้สบาย เมื่อแกอยากกับความลำบากแกก็ต้องเอาไปให้ตลอด..”

ชีวิตหลังจากนั้นของเธอ เข้าตัวบอกว่ามีความรู้สึกว่าปลอดไปรุ่ง โล่งใจ และสบายใจเหมือนสลัดอะไรที่หนัก ๆ ออกจากข่าเสียได้

“ตอนหลังเราก็มีบ้านอยู่เอง เพราะเราขยันทำงาน เป็นคนแอกทีฟใจ เลยทำงานตั้งหลายอย่าง และช่วงนั้นก็โชคดีเรื่องงานแบบอันลัดคืออินเลิฟ แล้วลัดก็ อิน เกม นะ เพราะมีโรงพิมพ์แห่งหนึ่งรับซื้อเรื่องของ “สาวสองพันปี” (นามปากกาของม.ล.เบญจ-

มาศ รุมสายเอง) ชื่อที่เดียว 2-3 เรื่อง เราก็ได้เงินก่อนมาก่อนหนึ่ง 5 หมื่นบาทและพอดีเราเก็บเงินได้อีกหมื่นกว่าบาท เนื่องจากตอนนั้นทำงานหลายที่ กลางวันทำหนังสือพิมพ์ ตกเย็นมาเป็นทีปรึกษาที่เว็ลด์คลับ ก็เลยได้เงินไปควานบ้าน วางควานแล้วเข้าอยู่ได้เลย ตกแต่งบ้านเอง ติดผ้าปูเตียงเองทาสีเอง สีม่วง..สีแม่ม่ายใจคะ” ว่ากลางหัวเราะอย่างไม่รู้สิทุกขร้อน

“ไม่เคยรู้สึกอะไรเลยกับการที่ต้องเป็นม่าย และบอกตรงๆว่าไม่เสียใจกับทางที่เราเลือกแล้วแบบนี้ ตีใจเสียอีกที่ชีวิตมีอิสระ ไม่ต้องห่วงใคร ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไร รู้สึกมีความสุขกับชีวิตม่าย เนื่องจากไม่ต้องมีใครมาอะไรกับชีวิตของเราอีก มันเป็นชีวิตที่เรียกว่าอยู่ในกำมือของเราเองจริงๆ”

“และหลังจากนั้นยอมรับเลยว่าชีวิตเราไม่ค่อยจะมีปัญหาอะไรอีกแล้ว เพราะดิฉันเป็นคนใช้เวลามีอะไรก็จะคิดแก้ไขเดี๋ยวนั้นเลย คิดออกก็ออก คิดไม่ออกก็จะ ฟอริเกิด

อ้วน!

ลดน้ำหนักง่ายๆ ลดที่บ้านคุณเอง เห็นผลเร็ว
ค่าใช้จ่ายน้อย ไม่ต้องเดินทาง ไม่ต้องเสียเวลา

เป็นวิธีการลดน้ำหนักที่ดีที่สุดในปัจจุบัน โอกาสสุดท้ายของ
คนอ้วนที่สิ้นหวัง

ติดต่อขอรายละเอียดได้ที่

คลินิกสุขภาพ

230/3 ปากซอยมงกุฎเข้าสู่ถนนวิภาวดีรังสิต

กรุงเทพฯ แขวงวัดกัลยาณ์ เขตธนบุรี โทร. 02-230-1000

(ท่านจะได้รับซองฟรีพร้อมแผ่นแปะ 2 แผ่น ใช้ฟรี)

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปกเปลือกกดูเนื้อใน

'ผู้หญิงหัวใจอีโรติก' สุจินดา ชันติยา ลงกต

จากหนทางของการเป็นคนทำหนังสือสู่หนทางของ
การเป็น 'นักเขียน' ผู้หญิงคนนี้ผ่านชีวิตมาหลากหลาย
รสชาติจนวัยล่วงเข้าเลขสี่จึงได้รับการขนานนามใหม่ว่าเป็น
'นักเขียนอีโรติก' ท่ามกลางกระแสเสียงวิพากษ์
วิจารณ์อย่างหนักหน่วงรุนแรงถึงงานเขียนและสถาน-
ภาพในการเป็นนักเขียนของเธอ... ความอื้อฉาวของผลงาน
ทำให้เธอเป็นที่สนใจ งานเขียนของเธอทำให้เธอ
โดดเด่นในฐานะนักเขียนหญิงที่กำลังมาแรงของยุคนี้
เหล่านี้คือเปลือกนอกที่ทุกคนจับตามองเธอ แต่เนื้อใน
ของผู้หญิงคนนี้เมื่อคุณได้สัมผัสแล้วจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่า
มันคือจิตใต้สำนึกที่แท้จริงของผู้หญิงอีกหลายคน...

"ถ้าแบ่งชีวิตดิฉันเป็นช่วง ๆ ก็คือช่วงปะอาร์ตเวิร์คให้หนังสือแล้วก็เปลี่ยนงานเพราะทำหนังสือนี้มันเจ๋งง่ายมันไม่มีความแน่นอนเลย หลังจากเข้าๆออกๆโรงพิมพ์ในโรงพิมพ์นี้กับหนังสืออีกหลายเล่มหลายนายทุน ก็มาถึงช่วงหักเหของชีวิต... ช่วงอันน่ารื่นรมย์และหอมหวาน... (ยิ้ม) แล้วถึงมาเริ่มเขียนหนังสือ ตอนนั้นแต่งงานแล้วถึงได้เริ่ม แต่งงานเมื่อปี 24 กับณรงค์ พัว (อดีตช่างภาพชื่อดังที่ผันตัวมาทำร้านเหล้าในปัจจุบัน..และเป็นอดีตสามีของเธอ) เขาเป็นพวกศิลปินอิสระ เป็นหนุ่มปักษ์ใต้ เป็นเลือดดีของยะลามั่ง (หัวเราะ) เขาก็ทำหนังสือการเมืองอยู่ ดิฉันอยู่บริษัทโฆษณาชื่อเดนส์ ซึ่งเพื่อนของเขาซึ่งก็เป็นอาร์ตทิสต์เขาก็มาทำงานที่นี่ นั่งโต๊ะติดกับดิฉันเลย การที่เราได้มารู้จักกับเพื่อนเขาคอนนี้ มันก็ชักนำทำให้เราได้รู้จักกับ ณรงค์ พัว

"ตอนที่เจอเขาเนียะ บิ่งเลย... เขามีเมียอยู่แล้วด้วย เจอกันในงานเลี้ยง เขาเท่มาก คุยยาว ใส่เสื้อยืด ใส่ยีนส์ เท่ อะไรทำนองนี้ แต่รูปร่างหน้าตาเขาสะกดตาเรามาก เห็นปุ๊บเรารู้สึกทันทีว่าผู้ชายคนนี้จะต้องมีอะไรเป็นพิเศษ ไม่เหมือนคนอื่น ๆ ที่เราเคยเห็นมา แล้วก็ เป็นเพราะว่าเราเคยรู้จักชื่อเสียงเขา เห็นงานลายเส้นของเขามาก่อน ก็รู้สึกว่าผู้ชายคนนี่คือคนเด่น เราชอบมาก งานลายเส้นโดดเด่นที่สุดในยุคนั้นก็ว่าได้ เราก็เอ๊ย...เดี๋ยวเราต้องจีบแล้ว เพราะเราเป็นคนชอบจีบผู้ชายก่อนอยู่แล้ว แต่ปรากฏว่า เอ๊ย...มีเมียแล้วนี่ เมียมาในงานด้วย เมียเขาก็เป็นผู้หญิงที่เด่นมาก คือณรงค์ พัวนี่เขาจะเป็นคนที่คบผู้หญิงแต่ละคนจะมีลักษณะพิเศษทั้งนั้น เมียเขาคนนี้

ในยุคนั้นเด่นมาก หัวฟูเลยเป็นคนผอม รูปร่างดี มีหน้าอก มีเอวอะไรอย่างนี้ เป็นสาวที่ดูปุ๊บก็รู้ว่าเปรี้ยวมาก เขาเป็นช่างเลย์ทำงานโรงพิมพ์ แต่เขาไม่มีลักษณะขี้ทิ้งเลย

เป็นคนมีความมั่นใจในตัวเองสูง เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่กลัวผู้หญิงอื่นจะเข้ามาคุยกับณรงค์ พัว เธอไม่กลัว ไม่ระแวง เธอมั่นใจ เธอคิดว่าเธอสวยเด่น แต่โลกมันก็ไม่มีอะไรแน่นอน..."

ที่สุดแล้วสามีของสาวเปรี้ยวที่เธอกล่าวถึงก็ได้กลายมาเป็นสามีของเธอในที่สุด ด้วยพรหมลิขิตอย่างที่เธอว่า เมื่อต่างฝ่ายต่างก็ไม่มีแฟนใหม่ เธอจึงตกลงใจเริ่มต้นชีวิตคู่กับเขาคอนนี้ด้วยความรักที่แท้จริง จนในเวลาต่อมา มันกลายเป็นความผูกพันที่ยากจะถ่ายทอด...

"เป็นความรักที่แท้จริงครั้งแรก อิม...ต้องบอกว่าเป็นครั้งแรกจริงๆ แล้วดิฉันเป็นคนค่อนข้างมีแฟนเยอะมาตั้งนานแล้ว แต่มีแบบดาบด้วยเป็นแฟนแบบเล่นๆ คือเราเป็นคนเรดเจียบๆจริงๆ ต้องใช้คำนี้ คือเป็นคนแบบว่าดูเหมือนเรียบร้อยแต่จริงๆ ไม่ใช่ แต่เราก็ไม่ใช่คนเปรี้ยวจัดจ้าน ไม่ไว้ตัวแล้ว แล้วดิฉันเป็นฝ่ายเข้าหาผู้ชายตลอด ถ้าผู้ชายเป็นฝ่ายเข้าหาจะไม่ชอบ จะหนีทุกครั้ง คือเราต้องเป็นฝ่ายเลือกเอง"

เมื่อใช้ชีวิตร่วมกันระยะหนึ่งเธอและสามีก็เบนเข็มมาทำหนังสือของตัวเองเนื่องจากสามีเห็นว่าทำหนังสือผู้ชายมาจนอิมตัวแล้วน่าจะทำหนังสือผู้หญิงบ้าง ซึ่งขณะนั้นนิตยสารประเภทนี้ยังไม่มีมากมายเลยก็เลยอย่างในปัจจุบัน หนังสือเล่มนั้นชื่อ 'กระดิ่งงา' อันเป็นที่รู้จักกันดีในวงการนิตยสารในฐานะหนังสือผู้หญิงมีปากจัดจ้านเปรี้ยวจัด โดยทั้งนี้ทั้งนั้นเธอได้สามีช่างภาพผู้นี้เป็นผู้ให้การสนับสนุนและออกคำสั่งอยู่เบื้องหลัง

"เขาเป็นคนออกคำสั่ง อยู่บ้านก็ออกคำสั่ง เช่นไปกินอาหารร้านไหนก็ต้องเขา...จะแต่งตัวยังไง...เขาต้องเป็นคนเลือกเสื้อผ้าให้ ดิฉันก็ตามใจ เป็นคนยอมคนยอมมาตลอดตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว อย่างที่บ้านนี้ใครจะเอาอะไรดิฉันก็ยอม แต่ในใจอาจจะคัดค้านแต่ก็จะยอม ณรงค์ พัว ก็เหมือนกัน เขาจะเป็นคนซื้อเสื้อผ้าทุกตัวของดิฉัน ชุดไหนที่ดิฉันเป็นคนซื้อเองเขาจะบอกว่าไม่ต้องใส่เลย กับข้าวณรงค์ พัวก็เป็นคนเลือก ทำเองด้วย ดิฉันทำกับข้าวไม่เป็น ชอบอย่างเดียวคือจัดห้อง แต่เขาก็ชอบจัดห้องเหมือนกัน"

“ผู้หญิงมาถึงที่แล้วเขาเปิดรับ เขาจะนุ่มนวลที่สุด
เพื่อให้เราเจ็บปวดน้อยที่สุด
แต่ยังไง งามันก็ไม่สำเร็จ ยังไงมันก็ต้องเจ็บปวดอยู่ดี”

อยู่กันมาในแบบที่สามเป็นข้างเท้าหน้าเช่นนี้ยาวนานพอ ดูเข้าสู่ปีที่ 7 รอยร้าวของชีวิตคู่ก็เริ่มเข้ามาอย่างเจ็บปวดโดยที่เธอไม่เคยนึกฝันหรือคาดคิดมาก่อนว่ามันจะเกิดขึ้น แต่ทุกอย่างก็เหมือนเป็นलगบอกเหตุและชักนำเรื่องราวเลวร้ายมาสู่ตัวเธอในที่สุด

“7 ปีเต็ม อยู่ด้วยกันมาไม่มีอะไรเลย เขาเก็บซ่อนความรู้สึกของเขาเอาไว้ในช่วง 7 ปีนั้นนะ ทิวาสาระจุฑะ (บก.นิคยสารสีสัน) เป็นคนพูดเลยว่า...เขาจะเขียนชีวิตของดิฉันกับสามในเรื่องสั้นของเขาเรื่องหนึ่งคือจริงๆแล้วเขามางานเลี้ยงของกระดิงงาแล้วเขาก็เอาฉากงานเลี้ยงไปเขียนในเรื่องสั้น เขาพูดถึงดิฉันกับณรงค์ พัว ว่าเป็นคู่รักหรือคู่แต่งงานที่รักกันที่สุดในโลกอะไรทำนองนั้นนะ ดิฉันอ่านแล้วก็รู้สึกว่ามันพริ้งดี แต่ณรงค์ พัว อ่านแล้วเขารู้สึกว่าไม่จริง คือเขารู้ตัวอยู่แล้วว่าเขาเป็นคนอย่างไร เหมือนกับเขาพยายามจะเตือนดิฉันเหมือนกันเมื่ออ่านเรื่องสั้นของทิวาเรื่องนี้ว่ามันไม่ใช่ซะนะ แต่ตอนนั้นก็ยังไม่ระแวง ไม่ระวัง เพราะมันไม่มีวีแวนเลย 7 ปีนี้ไม่มีวีแวนเลยสักนิดเดียว จริงๆแล้วดิฉันน่าจะรู้ตัวล่วงหน้าเพราะเขาก็เคยมีเมียมาก่อนแล้ว เราควรจะรู้ แต่เรียกว่าเป็นคนหลงตัวเอง คือดิฉันไม่ใช่เป็นคนเชื่อมั่น แต่เป็นคนหลงตัวเอง ก็คิดว่าคงไม่มีแล้วละ เราคงใช้ได้แล้ว เป็นการหลงตัวเองแบบผิดๆด้วยเพราะจริงๆแล้วเราก็ไม่ได้มีคุณสมบัติอะไรในการดึงดูดเขาไว้ เขาก็เป็นเหมือนผู้หญิงธรรมดาทั่วไป แล้วช่วงนั้นนะเหมือนกับเขาจะเตือนดิฉันแล้ว เขาไม่ใช่อย่างนั้นนะ ไม่ใช่คนดีอย่างนั้นนะ เขาบอกว่าพอทิวาเขียนอย่างนี้เขารู้สึกอายๆ

“แล้วมันก็เริ่มช่วงที่ทำ คอติญาฯ (คอติญาฯ แพล็ต...ร้านเหล้าที่คนกระดิงงาและผองเพื่อนนักเขียนร่วมกันเปิดขึ้น) เหมือนเขาอยู่ในกรอบมานานแล้ว ถึงเวลาแล้วที่จะฉีกออกมาจากกรอบนั้น เพราะในตัวตน

ที่แท้จริงของคนเรามันต้องการอิสระ มันต้องการที่จะเปิดตัวจริงของเราออกมาให้โลกเห็น ไม่ว่าดิฉันหรือเขาที่แรกดิฉันก็อยู่ในกรอบเหมือนกันเพราะด้วยความกลัวพอทำคอติญาฯปุ๊บมันก็ได้จังหวะที่เหมาะสมเลย หนังสือก็โอนเอนจะเลิกทำอยู่แล้ว คอติญาฯนี่คือทางเลือก มันคือทางออก คือพอเราหยุดกระดิงงาปั๊บ ณรงค์ พัวก็ไม่เคืองกว้าง ยังมีคอติญาฯให้ทำต่อ

“วิถีชีวิตมันก็เปลี่ยนจากคนทำหนังสือมาทำร้านเหล้า ตัวดิฉันเองนี่ก็ยังไม่รู้จะไปทางไหน จากคนทำหนังสือจะต้องมาเป็นเมียของคนทำร้านเหล้าเนี่ยจะรับจุดนี้ได้มั๊ย คือจริงๆแล้วดิฉันก็เป็นหุ้นส่วนด้วยตอนนั้นก็เท่ากับว่าดิฉันเป็นคนทำร้านเหล้าด้วย ดิฉันจะรับจุดนั้นได้มั๊ย เพราะนิสัยโดยธรรมชาติของดิฉันเป็นคนไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ เพราะฉะนั้นมันก็เป็นโชคชะตาที่กำหนดไว้แล้วว่าอยู่ตรงนี้ได้ สัจจดาทำร้านเหล้าไม่ได้หรอก...คือมันกำหนดไว้แล้วโดยที่เราไม่รู้ตัว

“ส่วนณรงค์ พัว ดิฉันว่าเขารู้ตัวนะว่าเราอยู่ตรงนั้นไม่ได้ แต่ว่ามันเป็นทีๆเขาจะต้องอยู่ ต้องทำ พอผู้หญิงคนใหม่เข้ามาเขาก็เลยเปิดรับ เขารับโอกาสนั้น คือเป็นคนไม่แสวงหา ไม่คิดตาม ไม่ไปเที่ยวจับคนโน้นคนนี้ ไม่นัดเจอใคร แต่ว่าผู้หญิงมาถึงที่แล้วเขาเปิดรับ เขาจะนุ่มนวลที่สุดเพื่อให้เราเจ็บปวดน้อยที่สุด แต่ยังงัย งามันก็ไม่สำเร็จ ยังงัยมันก็ต้องเจ็บปวดอยู่ดี จริงๆแล้วดิฉันก็รู้มาตลอด แต่ดิฉันตีสภาพไม่แตกเอง แล้วก็รับความจริงไม่ได้ ผู้หญิงที่เข้ามาหาเขาเข้ามาแบบเปิดเผยมาก แสดงให้เห็นแจ่มชัดเจเน ดิฉันรู้มาตลอดว่าเริ่มเข้ามาอย่างไร มากินเหล้าเสร็จตอนหลังก็โทรศัพท์มา แล้วก็มาบ่อยมาก ดิฉันก็อยู่ตลอด คอยทำความสะอาดเก็บกวาดวงเหล้า พอมีผู้หญิงคนใหม่เข้ามาดิฉันก็ทนไม่ได้ รับไม่ได้ มันร้อนรุ่ม กระวนกระวาย ก็ใช้วิธีหนีก่อน จุดแรกคือหนีเพราะเราอยู่ตรงนั้นก็ได้ เรา

จะตัดใจเลิกกันก็ไม่ได้ ก็หนี..."

เมื่อความเจ็บปวดถึงที่สุดจากเหตุการณ์ที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น

การตระเวนไปในที่ต่างๆ จึงเป็นทางออกเดียวที่เธอพอจะทำได้ บางครั้งไปหาเพื่อนฝูง ไปต่างจังหวัด ที่สุดแล้วเธอก็ยังยอมกระทั่ง 'แซร์สามี' ให้กับผู้หญิงอื่นเพียงเพื่อประหารความรัก ความผูกพันที่เธอมีต่อสามีให้คงอยู่ต่อไป

"ดิฉันจะพูดตลอดเวลาว่าผู้ชายจะมีเมียน้อยเนียห้ามไว้ไม่อยู่ ห้ามยังงี้ก็ไม่มีอยู่ สำหรับประสบการณ์ของดิฉันนะ คือเรายอมลดตัวต่ำที่สุด ลดตัวไปขอเขา นะว่าอย่ามีเมียน้อยได้มัย อย่าไปยุ่งกับผู้หญิงอื่นได้มัย ดิฉันถือว่าเป็นการลดตัวของเรา แล้วดิฉันก็ทำहनเดียวขอเขาहनเดียวแล้วไม่ขออีกแล้ว เพราะถือว่าเป็นการที่เราตกต่ำมากที่สุดในชีวิต เหมือนกับเราต้องไปขอร้องเขาว่าอย่าไปนอนกับผู้หญิงอื่นได้มัยอะไรอย่างนี้"

"แต่ดิฉันไม่ถือว่าแตกหักนะ มันแค่แตกร้างเท่านั้น คือดิฉันกับณรงค์ พัว ไม่มีการแตกหักกันเพราะดิฉันไม่เลิกกับเขา ไม่สามารถจะเลิกกับเขาอย่างจริงจังๆ ได้ เพราะมันเป็นความผูกพัน ความปรารถนาติดต่อกัน จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังเป็นเพื่อนยังไปมาหาสู่กัน ไม่ได้แตกหัก"

ในช่วงเวลาที่เหตุการณ์ถึงขั้นวิกฤตเธอจึงไปทำงานในค่ายผู้ลี้ภัย โดยใช้พรสวรรค์ที่มีอยู่แล้วแต่ครั้งเยาว์วัยและดีเด่นเป็นเลิศเมื่อครั้งยังเรียนอยู่ที่คณะครุศาสตร์ศิลป์ จุฬายา นั้นคืองานสเก็ตซ์ภาพ อันเป็น

ภาพเด็กๆ ในค่ายผู้ลี้ภัยนั่นเอง อย่างไรก็ตามเธอปล่อยให้วันเวลาเยียวยาบาดแผลที่เจ็บลึกได้เพียงระยะหนึ่งก็ค้นพบว่าตัวเองไม่อาจที่จะหลบหนีหนีหน้าผู้คนซ่อนตัวอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยนานๆ ได้จึงกลับ

"เรายอมลดตัวต่ำที่สุด

ลดตัวไปขอเขา นะว่าอย่ามีเมียน้อยได้มัย ขอร้องเขาว่าอย่าไปนอนกับผู้หญิงอื่นได้มัย"

มาที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง แต่ดูเหมือนจะกลับมาเพื่อพบความผิดหวังอีกครั้ง เพราะไม่เป็นดังที่คิดเอาไว้ว่า... ปลอยเขาสักพักเดียว เขาก็คงเลิกรากันไปเอง แต่มันกลับไม่เป็นเช่นนั้น... เธอพบว่าความสัมพันธ์ของสามีกับผู้หญิงคนนี้ดูจะยาวเยินเย้อ ไม่มีทีท่าว่าจะเลิกร่าง่ายๆ เธอจึงจากไปอีกหนและกลับมาอีกครั้ง แต่ก็ยังพบว่าผู้หญิงคนนี้ก็กำลังจะเข้ามาทำหน้าที่แทนเธอให้ได้

"เราจะเผชิญหน้ากันตลอด ใหม่ๆ ยังไม่มีการจัดสรรปันส่วน หลอนก็จะเข้ามาเพื่อเผชิญหน้ากับเราเนี่ย...นอนกันสามคนนะ ผู้ชายนอนตรงกลาง แล้วยายคนนี้จะดึงผู้ชายไปนอนข้างเขา ใส...ขนาดนั้น เราก็จะดึงณรงค์ พัวให้กลับมานอนข้างเรา อะไรแบบนี้ ซึ่งมันตลกมาก แล้วใสการเผชิญหน้ากันแบบนี้มันทำให้สภาพจิตเสื่อม ตอนหลังก็เลยต้องจัดการปันส่วนกันขึ้นมา คือแบ่งวันกันไป มันเป็นสภาพที่ว่าถ้าเป็นคู่อื่นเขาคงแตกหักไปแล้ว แต่ดิฉันทำไม่ได้ ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะความผูกพันมันมากมายขนาดไหนนะ ดิฉันต้องอยู่ในสภาพนั้น คือก็ต้องยอมให้สามีมีเมียน้อยไป ทีนี้เนื่องจากเราเกลียดหน้าเมียน้อย เราไม่อยากจะเห็นหน้าเมียน้อยก็เลยต้องมีการแบ่งวันกัน ของดิฉัน 4 วัน ของเขา 3 วัน มันเป็นเรื่องโดยอัตโนมัติ อย่างวันศุกร์ดิฉันจะไม่มา (ที่ตอติญา) เพราะคนเยอะ ส่วนเขาต้องมานอนอยู่แล้ว เพราะเขาชอบคนเยอะ มันเป็นการเลี่ยง ดิฉันจะมาวันอาทิตย์ เพราะวันนี้เป็นวันที่เจ็บมากไม่มีคน แล้วมันก็เป็นจังหวะด้วยที่ขณะนั้นกระดังยปิดดิฉันก็จะมานอนนี้ซั๊ก 2 วันแล้วกลับไปนอนบ้านแม่"

จุดพลิกผันในชีวิตคราวนั้นเองที่ทำให้เธอได้แรงบันดาลใจมาขีดเขียนเป็นเรื่องราว ซึ่งเธอบอกว่าเป็นเสมือนทางออกทางหนึ่งที่จะช่วยเยียวยาและรักษาอาการร้ายแหวให้ทุเลาลงได้

"เริ่มเขียนหนังสือก็เป็นเพราะเรื่องนี้แหละ"

เพราะว่าถ้าชีวิตไม่มีเรื่องนี้ ไม่มีเรื่องคว่ำมีเมียน้อยก็คงไม่ลุกขึ้นมาเขียนหนังสือ เพราะไม่รู้จะเขียนอะไรด้วย มันเป็นเรื่องใหญ่มาก ฉะนั้นเรื่องของดิฉัน นางเอกจะต้องเล็กกับคว่ำได้ทุกเรื่อง แล้วก็จะเป็นอย่างนั้นทุกเรื่องเป็นหลักเลย เพราะมันเป็นชีวิตของเรา การเขียนหนังสือของดิฉันมันเป็นการแก้ปัญหาทางจิต

“ซึ่งจริงๆแล้วดิฉันก็ไม่จำเป็นต้องเขียนออกไปทางเรื่องเซ็กซ์เลยก็ได้ใช่ไหม อย่างเรื่องแนวเมียน้อยเมียหลวงของกฤษณา อโศกสิน หรือของทมยันตี เขาก็ไม่ได้เน้นเรื่องเซ็กซ์ เน้นเรื่องความเป็นเมียน้อยเมียหลวงมากกว่า แต่ของดิฉันว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญ เราไม่ได้ตั้งใจ คือหนึ่ง ดิฉันมีแฟนเป็นบก.หนังสือเซ็กซ์ถึง 2 คน คนแรกก็คือ สุทัศน์ สกุรัตน์เมธี ซึ่งไม่มีเรื่องราวอะไรมากนัก คนที่สองก็คือ ณรงค์ พัว ซึ่งก็ทำหนังสือเซ็กซ์มาตลอด ดิฉันจะอ่านบทความทางเซ็กซ์มาตลอด แล้วก็ไปช่วยเขาแปลบทความทางเซ็กซ์ แล้วก็เคยเขียนเรื่องเซ็กซ์เพื่อไปลงหนังสือเซ็กซ์ เนื่องจากมันเป็นหนังสือแนวนี้ เราก็เลยต้องทำงานแนวนี้ต่อไป เราก็เห็นว่าแนวนี้เราทำได้ เนื่องจากเราเคยทำ เคยอ่าน เคยเขียนมาแล้วเป็นทางที่ถนัด สำหรับดิฉันจึงไม่แปลกอะไร”

และหลายคนก็คงสงสัยเหมือนอย่างที่เราเองก็เคยสงสัยว่านักเขียนหญิงคนนี้เธอประพฤติดิปฏิบัติตนอย่างไรที่เธอเขียนขึ้นจริงๆบ้างหรือไม่ เธอหาประสบการณ์จากแหล่งใด

“ที่ทำงานจริงๆมี คิดเอาเองก็มี มันก็มีหมดแหละ แต่ตอนนั้นคิดว่ามันถึงจุดอิ่มตัวแล้วนะเรื่องการเขียนแนวอีโรติกนี้ เพราะว่ามัน 5 ปีเต็มๆแล้ว ที่เขียนถึงตอนนี้รวมเรื่องสั้น 3 เล่ม นิยาย 2 เล่ม คือเล่มล่าสุดที่กำลังจะออกไปเนี่ยรวมแล้ว 5 ปี 5 เล่ม เหมือนกับที่เราทำ

อะไรจน...มันอิ่มตัวแล้ว แต่อิ่มตัวในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเราจะทิ้งเลย เปลี่ยนแนวทันทีเป็นไปไม่ได้

เพราะว่าปัจจุบันมันมาจากอดีตที่ดิฉันเขียนแนวนี้ได้ก็เพราะว่าเคยทำงานด้านนี้

มาก่อน เขียนเรื่องรักๆก็เพราะดิฉันมีปัญหาเรื่องความรัก คือมันเป็นจุดนำมา เพราะฉะนั้นมันก็จะนำไปสู่นาคอดด้วย งานในนาคอดก็จะไม่ทิ้งแนวนี้ซะทีเดียว เพียงแต่ว่ามันคงจะไม่อีโรติกจำ...อย่างเมื่อก่อน

“เรื่องแรกที่ดิฉันเขียนก็เป็นจินตนาการในสิ่งที่เราอยากให้เกิดขึ้นนะ ฉากในเรื่องคือช่วงนั้นดิฉันมีปัญหาเกี่ยวกับณรงค์ พัว อยู่ที่ตอติญาฯก็เลยไม่มีความสุข ดิฉันก็ไปที่สำนักงานผู้ลี้ภัย ซึ่งเขามีสระน้ำ ดิฉันไปที่นั่นไปว่ายน้ำ ก็นั่งคุยกับเพื่อนที่นั่น ความที่เรามีปัญหากับสามี เขาไปมีผู้หญิงคนอื่น ในใจเราคิดว่าทำไมเราไม่มีบ้าง เลยจินตนาการไปเรียกว่าผู้ชายคนอื่นจะมาด้วยวิธีไหนดี คิดเอาว่าเออ...ก็เป็นหนุ่มๆที่เจอในร้านเหล้านั่นแหละ เป็นการสร้างภาพขึ้นในใจจริงๆหลายเรื่องของดิฉันจะเป็นอย่างนั้น เป็นเรื่องที่ยากให้เกิดแต่มันไม่เกิดคือมันเป็นเรื่องเพื่อฝันนะ”

บางครั้งการกระทำบางสิ่งก็เพื่อสนองอารมณ์ เก็บกอด เพื่อความสะใจ เพื่อให้ได้ระบายออกให้บางคนรับรู้ความในใจ

“ที่แรกเนี่ยดิฉันไม่ได้อยากให้เขาอ่าน จนบัดนี้เขาก็ยังไม่ได้อ่าน ดิฉันว่าถ้าเขาได้มาอ่านอาจจะทำให้เราไม่ค่อยกล้าเขียน เราไม่แน่ใจ คือดิฉันเขียนเรื่องออกมาก็ไม่รู้ว่าจะมีใครอ่านบ้าง เพราะเราเขียนเพื่อตอบสนอง อย่างที่บอกนั่นแหละว่าดิฉันสร้างขึ้นมาให้ให้เรารู้สึกว่ามันเกิดขึ้นแล้ว มันเป็นการรักษาโรคอย่างหนึ่ง รักษาโรคเหงาและว่าแห้วชั่วครู่ชั่วคราวในช่วงนั้น”

กับเสียงวิพากษ์วิจารณ์ที่มีเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เป็นสิ่งที่เธอไม่คาดคิด แต่ก็สามารถวัดได้ว่างานเขียนของเธอได้รับความสนใจจากมวลชนคนอ่านอย่างมากมาย แม้จะได้รับคำตำหนิตติเตียนและวิจารณ์ในแง่ลบมากกว่าแง่ดีก็ตาม เนื่องจากเรื่องราวที่เธอเขียนอาจไม่ธรรมดา

“อาจจะเป็นส่วนที่คนอ่านแล้วโดนใจเขาก็ได้ ดิฉันถึงได้กล้าคิดว่า
ผู้หญิงส่วนหนึ่งมีความเกิบกตเรื่องนี้ อาจเป็นเพราะวัฒนธรรมหรือ
สถานภาพที่ทำให้แสดงออกไม่ได้ แต่ต้องการ...”

นักสำหรับสังคมไทย หรือด้วยลีลาการเขียนที่อุกวิจารณ์
ว่า ‘พล็อตหลวม’ สิ่งต่างๆเหล่านี้เธอบอกว่าเคยเกิด
ปฏิกิริยาต่อต้านเช่นนี้มาแล้วเมื่อครั้งทำหนังสือ ‘กระดังอ’
เพราะเป็นหนังสือที่ได้ชื่อว่าปากจัดจนเกินเหตุ

“มีคนอ่าน มีคนสนใจมากมายก็รู้สึกที่เราต้องทำ
งานอย่างจริงจังมากขึ้น เพราะว่าที่แรกเราเขียนเล่นๆ
เขียนสนุกๆเท่านั้นเอง เขียนแบบว่าใครจะว่าดีหรือไม่ดี
ไม่รู้ แต่พอมีคนเริ่มวิจารณ์มากมายว่ามีมือยังไม่ดีเราก็
เริ่มตั้งใจมากขึ้น...เสียงที่ออกมา อย่างเพื่อนฝูงใกล้ชิด
คนที่จะชมก็จะกระมิดกระเมี้ยน เขาจะไม่ชมอย่างจริงจัง
ว่าอู๊ย...เขียนดีจังเลย...ไม่...แต่พวกที่พยายามจะไม่ชม
เนียะเยอะ บางคนเขาจะพูด นักเขียนบางคนก็เก่งๆจะไม่
อ่านเรื่องราวเลย เขาบอกเอาไว้ถ้าเราเขียนเรื่องใดๆเขา
จะอ่าน.

“แต่ดิฉันชินแล้ว มันมีภูมิคุ้มกันมาตั้งแต่ทำ
กระดังอแล้ว เราทำงานประเภทนี้ก็ต้องโดนแบบนี้ เรา
ไม่ได้ตั้งใจที่จะเขียนเรื่องอีโรติกเป็นพิเศษหรอก แต่ว่า
เราก็ได้เขียนไปแล้ว และเหมือนกับเราประกาศตัว ใน
ที่สุดพอ 5 ปีผ่านไป เราจะมาบอกว่าเราไม่ตั้งใจไม่ได้
แล้ว เพราะเขียนซ้ำๆมาตลอด เหมือนกับเราวางแนว
แล้วตั้งใจมุ่งไปทางนี้

“ไ้คำว่าคุณเขียนอีโรติกที่แรกเนียมันครอบอยู่
โดยที่เราไม่เต็มใจ แต่ตอนหลังเนียเราก็ต้องยอมรับมัน
โดยปริยาย มันอาจเปลี่ยนไปที่หลังก็ได้ในอนาคต คำ
ว่านักเขียนอีโรติกนี้มันอยู่บนหน้าปกหนังสือ 5 เล่มของ
ดิฉัน ถ้าเกิดเล่มที่ 6 มันเกิดไม่ใช่เรื่องอีโรติกก็คงจะไม่
ใส่คำนั้น อาจจะใส่...อดีตนักเขียนอีโรติกก็ได้ (หัวเราะ)
อันนี้มันเป็นเรื่องของสำนักพิมพ์ เป็นเรื่องของการตลาด
แต่ถ้าถ้าเป็นปฏิกิริยาจากคนที่เราไม่รู้จักนี่สิเป็นเรื่องที่
เราค่อนข้างสนใจ

“มันจะมี 2 ประเด็น คือจากพวกนักวิจารณ์ที่เรา

ไม่รู้จักเป็นการ
ส่วนตัวนี่จะมีค่า
มากกว่าชม 5

ส่วนใน 6 ส่วนนี่คือค่าซะ 5 ส่วนชมส่วนตัว โดย
เฉพาะนักอ่านผู้หญิงส่วนมากจะชื่นชม เขาจะเข้ามา
บอกว่าชอบ เข้าใจ อวยกด้วย จะเป็นลักษณะนั้น ซึ่ง
ส่วนนี้อาจจะเป็นส่วนที่คนอ่านแล้วโดนใจเขาก็ได้ ดิฉัน
ถึงได้กล้าคิดว่าผู้หญิงส่วนหนึ่งมีความเกิบกตเรื่องนี้
อาจเป็นเพราะวัฒนธรรมหรือสถานภาพที่ทำให้แสดงออก
ไม่ได้ แต่ต้องการ...”

เมืองงานเขียนอีโรติกเป็นที่สนอกสนใจของผู้คน
กล่าวได้ว่า สุจินดา ชันติยาสงกต เป็นนักเขียนหญิง
ที่มาปลุกชีวิตหรือจุดประกายให้แก่งานเขียนแนวนี้ให้ไป
สู่ผู้อ่านในวงกว้างมากขึ้น และเมื่อเราถามถึงงานเขียน
ของนักเขียนอีโรติกชื่อดังของโลกอย่าง ‘อนาอิส นิน’
เธอก็เป็นผู้หนึ่งที่ติดตามผลงานของอนาอิส นินเช่นกัน

“ดิฉันอ่านงานของเขา อย่างเรื่องเฮนรีแอนด์จู
เนียดิฉันอ่านบทวิจารณ์หนังสือและบทความแล้วก็เรื่องสั้น
ของเขา ดิฉันชอบบทความของเขามาก เรื่องสั้นของ
เขาก็จะสะท้อนบางแง่มุมหรือแนวคิด เฮนรีแอนด์จู
เรื่องนี้สร้างจากไดอารีของเขาเอง เป็นเรื่องปมทางเพศ
ด้วยเพราะเผชิญเขาไปชอบยายจูซึ่งเป็นเมียของเฮนรี
ด้วย อนาอิส นิน นิรักทั้งสามและภรรยาคุณั้น แล้วก็มี
ความสัมพันธ์ทางเพศด้วย เลสเบียนด้วย แต่มันค่อนข้าง
จะนอกเหนือจินตนาการของดิฉัน เพราะของดิฉัน
ไม่เคยมีเรื่องเลสเบียนเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่บันทึกประจำ
วันของอนาอิส นินนี่เขาเขียนแล้วนำมารวบรวมภายหลัง
ตอนนั้นสามิเธอไม่รู้เรื่อง พอสามิตายไปแล้วเรื่องถึงถูก

เปิดเผย คล้ายๆกับว่าเขาทำให้เกียรติสามีระดับหนึ่ง ไม่อยากให้สามีมาทำหน้าที่ไม่ถูกเมื่อคนกล่าวถึง

"ที่นี่เรื่องของดิฉันเนี่ยมันจะมีหลายเรื่องที่เกี่ยวข้อง ไปถึง ณรงค์ พัว ก็ดีใจที่เขาไม่ได้อ่าน คือณรงค์ พัวก็เหมือนสามีของอนาอิส นินนั่นแหละที่ไม่รู้เรื่องของภรรยา จนตายไปแล้วก็ยังไม่รู้เรื่องเพราะเขาไม่อ่าน ไม่ปรารถนาจะรับรู้ ถึงจะมีคนไปนั่งเล่าว่าสุจินดาเขียนว่าอย่างไรบ้างเขาก็จะไม่ฟัง จะพยายามไม่ฟัง มีบางคนพยายามถ่ายทอดเรื่องของดิฉันให้เขาฟังแล้วหยอดว่าเป็นเรื่องที่ดิฉันไปทำจริง ๆ ก็มี ซึ่งเราก็ต้องไม่สน"

นับเนื่องจากที่เธอลงมือเขียนหนังสือ ผลงานต่างๆของเธอในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นใจดวงเปลี่ยว แดดหนาว ล้วนแล้วแต่ถูกวิจารณ์อย่างถึงพริกถึงขิง ในระยะแรกส่งผลให้เธอไม่น้อย ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงในทางลบกลับมาเธอก็ถึงกับหน้าถอดสี แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผลงานเขียนออกมามากขึ้น แม้เสียงวิจารณ์ในทางลบยังมีอยู่แต่เธอบอกว่าไม่แคร์แล้ว เหมือนกับที่เธอเปรียบว่าสามีไปมีเมียน้อยก็เริ่มชินชาเสียแล้ว...

เมื่อเราถามเกี่ยวกับงานเขียนของเธอที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง 'เช็ทซ์' เป็นส่วนใหญ่ ถามว่าการอยู่คนเดียวทำให้หมกมุ่นกับเรื่องเช็ทซ์เกินไปหรือเปล่า คำตอบก็คือใช่...แต่เป็นเพราะการอยู่ลำพัง ความว่าเหว่ เดียวดาย เหมือนกับ 'ใจดวงเปลี่ยว' ของเธอ แต่กระนั้นเธอก็ยังเห็นว่าความรักกับเช็ทซ์เป็นของคู่กัน

"ดิฉันไม่มีพื้นฐานที่ดีในเรื่องความรักมาแต่วัยเด็ก เพราะต้องเรียนรู้ที่จะรักเพื่อนฝูง พ่อแม่พี่น้อง เรียนรู้ที่จะรักจากจุดเริ่มต้นในครอบครัวก่อน เพราะสมัยเด็กๆ เป็นเด็กเงิบๆ เก็บกด ไม่ชน แม่บอกจับไปตั้งไว้ตรง

ไหนก็อยู่ตรงนั้น เป็นเด็กเงิบๆ ไม่ไปวิ่งเล่น ไม่ไปไหนเลย คือที่ดิฉันเป็นคนเงิบๆก็เพราะดิฉันอยู่บ้านทุกคนก็เงิบ พอออกไปข้างนอกเราก็เลยกลายเป็นคนเงิบ เลยมีเพื่อนน้อย มามีเพื่อนอย่างจริงจังก็ตอนเรียนจุฬายฯ ซึ่งโตแล้ว อายุตั้ง

19 แล้ว แล้วมาเรียนรู้ที่จะรักสามีหรือว่าครอบครัวที่เราจะสร้างขึ้นมานั่นคือสิ่งที่ต้องเรียนรู้ ผิดคนแบบเดียวกับเช็ทซ์เช่นกัน เพราะฉะนั้นแต่ละด้านมันต้องเติบโตควบคู่กัน"

ขณะเดียวกันการเรียน

รู้เรื่องเช็ทซ์ของเธอก็ทำให้เธอได้ค้นพบว่าการหาความสุขทางเพศนั้นไม่ใช่เรื่องยากหรือต้องใช้ความพยายามมากมายสำหรับผู้หญิงเรา --

เรื่องที่ดิฉันกำลังเขียนอยู่นี้เป็นแนวคิดที่เราคุยกันถึงเรื่องออกัสซิมซึ่งมันเป็นเรื่องง่ายๆ ไม่ต้องพยายามเราทำไมต้องไปเหนี่ยวยากกับการเมคเลิฟขนาดนั้นด้วยดิฉันเคยอ่านบทความทางเพศแล้วเหมือนโดนหลอกหลวง เหมือนกับว่าถ้าเราเวิร์คมากๆออกัสซิมเราจะรุนแรงมากๆ มันจะคล้ายกับระเบิดฟ้าถล่มดินหลาย ซึ่งดิฉันมาค้นพบด้วยตัวเองทีหลังว่ามันไม่เห็นจริงเลย ไม่เห็นจะต้องไปเหนี่ยวยากมากถึงขนาดนั้น ออกัสซิมแบบง่ายๆ สบายๆ มันก็ตีเท่ากันแหละ อันนี้เป็นแนวคิดในแง่กิจกรรมทางเพศของเรื่องสั้นเรื่องนี้ (เรื่องล่าสุดของเธอ) ในขณะที่แนวคิดของเรื่องอื่นอย่างพิกลุสแกมแก๊ว...แนวคิดเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่ผู้หญิงมานอนกับผู้ชายแล้วพบว่าผู้ชายนี้ มีกิจกรรมทางเพศร้อยแปดพันเก้าที่เราจะเอามาบรรยายดิฉันจะระวังไม่ให้กิจกรรมทางเพศแต่ละเล่มซ้ำกัน คือดิฉันมีเพื่อนสนิทที่คุยเรื่องเพศได้หลายคน ดิฉันว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ผู้หญิงอยากจะทำ แต่อยู่ที่ความสนใจศึกษาก็แล้วแต่คน..."

ปัจจุบันของนักเขียนหญิงคนนี้ เธอยังคงทำงานเขียนที่เธอรักต่อไป

จริงอย่างที่ใครบางคนบอกว่ายางที่ความทุกข์ตรมขมขื่นในชีวิตอาจเป็นแสงสว่างนำไปพบหนทางใหม่ และสิ่งแปลกใหม่ในชีวิตที่เราอาจคาดไม่ถึง เหมือนอย่างที่นักเขียนหญิงคนนี้...สุจินดา ชันดิยาสกต ได้ค้นพบ...

สัปดาห์พิเศษ

คนครึ่งทาสที่เขียนเรื่องเซ็กซ์

S... พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน... ฉบับที่ 20... ฉบับที่ 21... ฉบับที่ 22...

ความเชื่อที่สืบทอดกันมา... ความเชื่อที่สืบทอดกันมา... ความเชื่อที่สืบทอดกันมา...

มาตั้งแต่บรรพบุรุษ... มาตั้งแต่บรรพบุรุษ... มาตั้งแต่บรรพบุรุษ...

ซึ่งมาจาก... ซึ่งมาจาก... ซึ่งมาจาก...

ตลอดยุคนี้โดยสภาวะ... ตลอดยุคนี้โดยสภาวะ... ตลอดยุคนี้โดยสภาวะ...

เรื่องสั้นโรติกตามแนวคิด... เรื่องสั้นโรติกตามแนวคิด... เรื่องสั้นโรติกตามแนวคิด...

ด้วยสื่อภาษาและภาษา... ด้วยสื่อภาษาและภาษา... ด้วยสื่อภาษาและภาษา...

การที่บุคคลหนึ่งเขียน... การที่บุคคลหนึ่งเขียน... การที่บุคคลหนึ่งเขียน...

บทความเกี่ยวกับ... บทความเกี่ยวกับ... บทความเกี่ยวกับ...

ดิฉันถูกนำมาทดลอง... ดิฉันถูกนำมาทดลอง... ดิฉันถูกนำมาทดลอง...

ดิฉันไม่เคยตั้งตัว... ดิฉันไม่เคยตั้งตัว... ดิฉันไม่เคยตั้งตัว...

นี่กลายเป็นจุดตาย... นี่กลายเป็นจุดตาย... นี่กลายเป็นจุดตาย...

สมัยเด็กๆ... สมัยเด็กๆ... สมัยเด็กๆ...

ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง...

ที่คนอ่านทั่วไปจะ... ที่คนอ่านทั่วไปจะ... ที่คนอ่านทั่วไปจะ...

ในอดีตจึงนับได้... อดีตจึงนับได้... อดีตจึงนับได้...

ดิฉันขออภัย... ดิฉันขออภัย... ดิฉันขออภัย...

พจนานุกรมฉบับ... พจนานุกรมฉบับ... พจนานุกรมฉบับ...

สุนทรภู่... สุนทรภู่... สุนทรภู่...

ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง...

ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง...

เมื่อสมัยก่อน... เมื่อสมัยก่อน... เมื่อสมัยก่อน...

ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง...

ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง...

ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง... ดิฉันเขียนเรื่อง...

คนที่เคยคุย...
ไม่ก็จะเป็นการบรรยายที่รักอันแสนดี
กับผม หรือจากกิจกรรมที่ระหว่างที่เธอ
ได้พบกันบ่อยที่ไหนสักวัน

เรื่องนี้ สุจินดาทราบดีใจอย่างไม่ยอมเพื่อน

อีกทีบางส่วนน่าจะมาจากเรื่องจริงบ้าน
บ่อพระที่ไปเดินเล่นกันมาตั้งแต่สมัย
ไหนมาทีไรมันจะมี แต่ไม่เขียนใหม่ เขา
ต้องทำไปมันดูสวย เขามองตัวเองว่าหนังสือไม่
สวย

น้ำเขียนที่ว่านี้ สุจินดาทราบดีใจว่า อาทิสวิมา
ยวิจารย์ อุตมา พงษ์ธรรม

หลายคนที่เขาเขียนบทรักได้ละเอียด
ละไม คือถ้าใครอยากได้ก็จะต้องเขียนอย่างนั้น
แต่สิद्धินไม่กล้าทำ เพราะคิดว่า บทรักในหนังสือ
ของสิद्धินไม่ได้ช่วยให้คนอยากมีความรัก เพราะ
แนวเรื่องจะจบลงด้วยความเศร้า

สุจินดาจึงปฏิเสธว่างานเขียนของเธอไม่ใช่
เรื่องโรแมนติก

"สิद्धินอยากเขียนเรื่องโรแมนติกจะตาย แต่
เขียนไม่ได้ ออกมาให้คนอ่านเรื่องของสิद्धินแล้ว
อยากจะมีความรัก ออกมาให้แฟน ออกมาให้คน
งาน แต่สิद्धินยังเขียนไม่ได้" เธอกล่าวออกตัว

ผลงานที่ปรากฏทยอยออกมาอย่างต่อเนื่อง
ตั้งแต่ ใจดวงเปลี่ยว, เหนือพระบาทออกัน, แดก
หนาว กระทั่งคนดีสาวที่ก่อกองทัพ เป็นงาน
เขียนอีโรติกที่มีประพันธ์มุ่งเสนออารมณ์ทาง
สังคมนิยมไม่กับการสะท้อนแนวคิด บางอย่าง
ของหญิงเขียนไว้ด้วย

การอ่านหนังสือคือการแสวงหาแนวคิด คน
เราอ่านหนังสือเพื่อทำให้เราศึกษาได้โดยคุณเดียว
คือวิธีการที่คนที่คิดหนังสือ

อ่านในบทที่อ่านเรื่องของตัวเองในกิจกรรมที่
คล้ายๆ กัน คือบทที่เธอรับว่าไม่มีความรักหรือ
คือเสีย

"เช่นเดียวกับบทที่รักที่มันมีทั้งเรื่องเสีย
แต่คุณเลือกได้ว่าจะเป็นคนดีหรือชั่ว คุณเลือกได้
ว่าคุณจะมีชีวิตที่สว่างหรือที่มืดมน ถ้าเงาๆ
แล้วไปนอนกับผู้ชาย ก็มันจะมีชีวิตที่รักอีก

"ส่วนบทที่รักที่เธอคิดว่าดีจัง ก็เพราะเธอ
รู้สึกว่ามีผู้หญิงหลายคนๆ ไม่ใช่ แล้วเธอ
คิดว่าคนอ่านเรื่องของเธอสิद्धิน แล้วจะทำอย่างนั้น

"สิद्धินว่าไม่หรอก ใครอ่านเรื่องของเธอแล้ว
แล้วจะไม่รอดสมนางเอก ไม่เอาใช่ ทุกคนต้อง
มีความคิดของตัวเอง" น้ำเขียนอีโรติกแสดงทัศนะ

ตั้งแต่เห็นผู้หญิงทางนี้ประพันธ์ สุจินดา
ยอมรับว่าเธอถูกคนตลอด กลายเป็นความซาบ
ซึ้งเริ่มคุ้นเคยเสียแล้ว

"ที่แรกก็เสียใจ ตอนหลังเลยๆ เพราะโดนคำ
มาหลายปีแล้ว ถือเป็นเรื่องสนุกขึ้นมาในชีวิต" เธอ
บอกอย่างอารมณ์ดี

ในทางกลับกัน การถูกวิจารณ์ทำให้คนรู้จัก
เธอและงานเขียนของเธอมากยิ่งขึ้น

"ถ้าไม่มีใครวิจารณ์ ก็ไม่มีใครอ่านสิद्धิน
ไม่มีใครรู้จักสิद्धิน บ้านนี้สิद्धินอาจจะไม่ได้เขียน
หนังสือก็ได้ เขียนเล่ม 2 เสร็จแล้วหยาบเขียนไป
เพราะไม่มีคนอ่าน"

ขณะเดียวกัน เธอรู้สึกว่าการถูกวิจารณ์ในแง่
ลบ เป็นการหล่อจากสังคมที่นักเขียนอีโรติก
อย่างเธอสมควรได้รับเช่นกัน

"...สิद्धินถูกคำที่ถือว่า สิद्धินถูกมองจาก
พฤติกรรมทางเพศหรือจริยธรรมที่น่าสงสัย บง
คนอาจมองว่าเขียนเรื่องอย่างนี้แล้วไม่ถูกคำก็ไม่
ยุติธรรม เพราะสิ่งที่สิद्धินเขียนออกมานั้นสิ่งที่คน
รับไม่ค่อยได้ เขาก็คิดว่าเขาคนนี้เป็นเหยื่อเป็น"

นั่นคือคำตัดสินของคนส่วนใหญ่ที่เคยติด
ตามงานเขียนของเธอ กับบทที่เธอรับว่าจริง
ภาพลักษณ์ของเธอผู้ที่เป็นคนบาง ผมบอก
กลางยาวตลอดในบางช่วง และบทที่เธอได้รับ
โดยสิ้นเชิง ทำให้บางคนเขียนไม่เชื่อว่าเธอคือ สุจินดา
รัตนกลางกาศ นักเขียนผู้ใช้ตัวหนังสือพรรณนา
ฉากที่ได้อ่านหรืออ่าน

"สุดท้ายๆ ว่าสิद्धินเป็นคนเขียนร้อยมาก
เกือบจะเป็นแม่เขียนแล้ว ที่ยาวกลางคืนที่ไม่ค่อย
กินแต่สามวันก็ไม่ได้ เวลาไปไหนต้องมีคนช่วย
หญิงไปด้วยตลอด จนมีคนให้ฉายาว่าจิตรเขียน
มาก" เธอเผยหัวเราะหัวเราะ

"...ความจริงไม่ใช่เรื่องขบขันหรือขบขัน
แต่เป็นคนค่อนข้างเคร่งศาสนา ซึ่งหลายคนก็คิด
ตรงศาสนาเขาเขียนเรื่องเสียๆ เธอแสดงความ
เห็นอย่างแปลกใจ

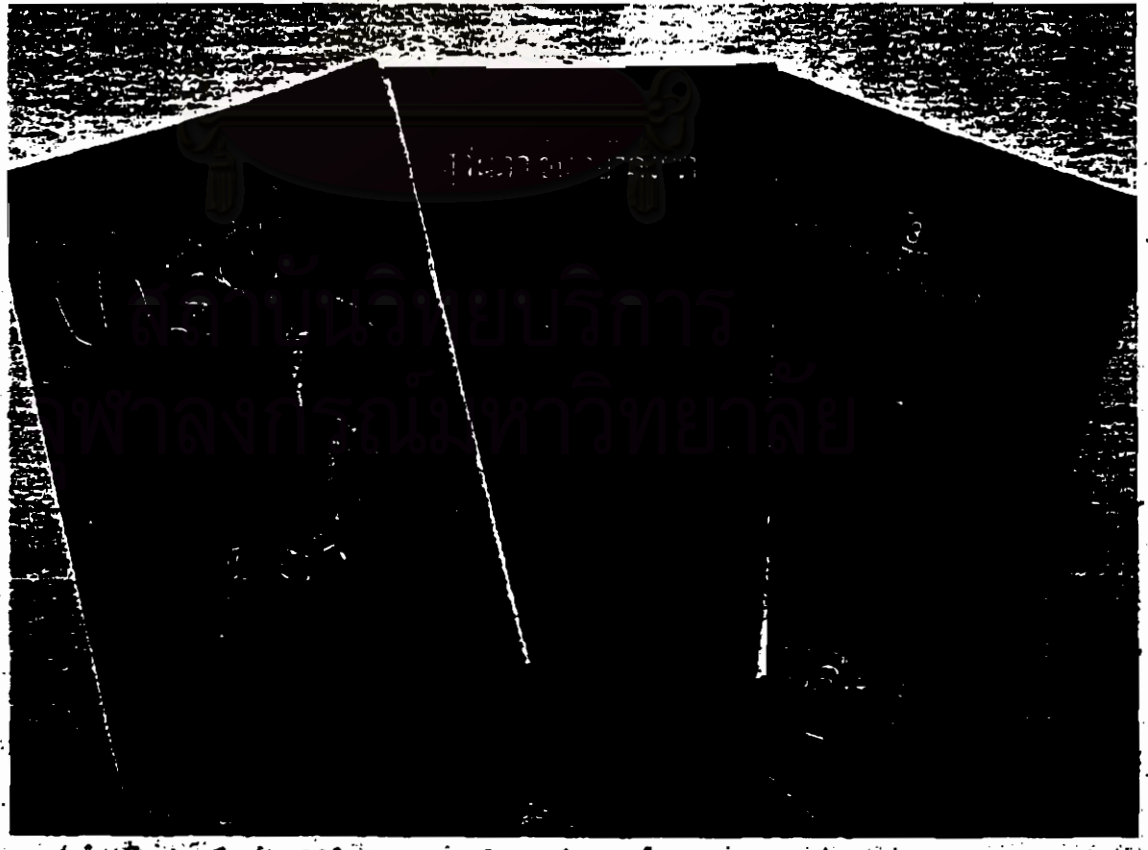
เวลาไปวัด ผู้หญิงเคร่งศาสนาอย่างเธอจึงต้อง
คอยหลบหลีกผู้คน เพื่อปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่อง
งานเขียนแนวอีโรติกของเธอ

"ใครมาคุยเรื่องสิद्धินเขียนเรื่องเสียๆ ไม่คุย
ปิดหน้าปิดตาคุยเรื่องอื่น" เธอบอกทิ้งท้ายบท
สนทนาไว้

วันนี้ของผู้หญิงเคร่งศาสนา... นักเขียนหญิง
อีโรติก... นักเขียนที่ถูกคำมากที่สุด... และอีก
หลากหลายที่ใครต่อใครยกให้เธอ สุจินดา รัตน
กลางกาศ ยังคงถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตน
ลงหรือเรียงเป็นเรื่องราวผ่านงานเขียนแนวอีโรติก
ที่เธอถนัด

และมีอีวันหนึ่งเธอเดินมาถึงทางตัน คอ
หนังสืออย่างเราคงมีโอกาสอ่านงานเขียนแนวอื่น
ของเธอบ้าง

...เธอบอกให้ฉันฝัน
W

ภาพปกหนังสือที่เธอเขียน... (Caption describing the book cover image)

BOOK FOCUS

Illustration from the cover of *Lonely Heart*.

Racy romances

JAI DUANG PLOO (LONELY HEART)
 by Suchinda Khamyayongkhot
 San Sangsaku Press Oct 1982, 127pp.
 \$4.8
 REVIEWED BY MARTIN CLATTERBUCK

A very different Suchinda, not the general, has burst into print in her own right after a long stint as editor of *Kradang-Nga*.

The author's first break was with Suchat Sawasri's *Chor Karaget* scheme for new writers. *Jai Duang Plo* is the result of her contributions to various magazines.

It is easy to see why editors warm to her style, an attempt at sensuous and "erotic" writing which has drawn inevitable comparisons with the late great Sawannee Sukhanthas.

The latter has yet to be rivalled for her command of delicate and telling language of the heart — a *farang* writer like Annis Nin might come close.

Suchinda has undoubtedly established her own style which is somewhat more sexually explicit. Her subject matter is interesting from an anthropological

view-point. She gives a Thai woman's perspective of the jaded and over-indulged Thai man, as well as the beach-bum foreigner — probably the first time such relationships have been explored in the Thai prints.

The picture that emerges is hunkily improbable, to say the least. It is, however, at least as valid as the many male *farang* writers based in Thailand who have made fiction out of Thai women, broken English and all. Suchinda's *farangs* speak a strangely stilted Thai and are just a bit too good.

She moves beyond such relationships in the story *The Second Sun* which is a reasonable post-apocalyptic view of the UK, with London drowned in the floods of global warming while the narrator seeks refuge in the mountains of Scotland with "Peter".

Meanwhile Thailand is frizzled to a crisp, all according to the real or spurious quotations of Nostradamus.

Other tales have a more personal scope, such as *Little Loves* about a modern young lady and her ultimately futile attachment to a fashionable bar-owner. This story is noteworthy for its use of post-high-tech modern slang, and is typical of the other stories in conveying the spirit of her native Bangkok.

Erotic Murder is the best of the bunch in terms of technique, suspense and twist. Phi Noi runs around with one too many women, but how does his first choice Amphawan know about his fatal poisoning? He thinks it is all right after she half-heartedly agrees to sleep with him one more time. But "he did not know how long a woman could keep revenge in her heart".

A batch of the *farang* stories follow. Some feminists may take offence at her fantasies of domination and protection. She makes camping on the beach appear fun and dreamy. "Yan" appears out of nowhere like Arnold Schwarzenegger in *Romantic Story* (*Written from truth*), interrupting her reverie over her seashells and laying breathy proposals of marriage on her. *Trees, stones, shells and stars* is set on a remote island where the protagonist is seduced by her best friend's boyfriend. Or is it all a dream?

The title story *Lonely Heart* is another beach setting for romance. This time the lover is a local fisherman, and there is a degree of comment about the differing expectations of country boy and city lady.

Mother is something of an affectionate look at a Chinese mother who tolerated for years a gross husband. Now the burden is deceased, the

narrator envies the older woman simple contentment.

Compare this with *A Widow, mother and a lad from the ruins* — a Harley-riding cool dude warms fires in a woman twice his age, woman's aged mother lets it go without comment — except to tell daughter not to forget to close bedroom door.

The back fly-leaf of the book — some of the racier passages reprinted and her sensitive illustrations serve work well. Suchinda does not care too many sexual morals in her stories there is lust and desire, mocking that proverb that "to break the heart is better than being unable to love".

Yet her characters are gentle, and tries to bring subtlety and feeling to work, giving it sufficient literary to refute allegations that it is pornography. One is reminded of feudal-era poetry and its court metaphorical allusions to the sexes.

Suchinda however writes with modern sensibility, provoking precisely a sometimes shocking way that whole new testing ground for Thai literature. It is the opening of a frontier which is her achievement.

ความรักใคร่

ภาพประกอบ: ทาล ร้อยเจริญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ของหญิงสาวผู้มีใจดวงเปลี่ยว

สุจินดา ชันตยาลงกต อดีตบรรณาธิการนิตยสารปากจัดจ้าน ฉบับที่ชื่อว่า 'กระดิ่งงา' ได้รวมเรื่องสั้นๆ ออกมาเป็นเล่มชื่อว่า 'ใจดวงเปลี่ยว' แฉมจั่วหัวต่อท้ายว่า 'รวมเรื่องสั้นอีโรติก' คำว่า 'อีโรติก' ในความเข้าใจของคนทั่วไปก็คือ เรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักและ กามารมณ์ โดยมีบทบรรยายฉาก กามารมณ์นั้นด้วย เรียกได้ว่าเป็น 'เรื่องโป้' อันอาจก่อให้เกิดความ 'วูบวาบ' 'วามหาม'

ร้อนผ่า' ขานซิ่ง' 'เฉยๆ'
หรือ รังเกียจรับไม้ไหว' แล้ว
แต่ขอบเขตระดับศีลธรรม และ
ความละเอียดอ่อนทางอารมณ์
ของแต่ละบุคคล...

ขอบเขตของอิโรติกจึงยาก
จะจำกัดความ

แต่กระนั้นรวมเรื่องสั้นชุด
'ดวงใจเปลี่ยว' ก็สร้างกระแส
ถึง 2 ประการให้แก่วรรณกรรม
คือ หนึ่งเป็นหนังสือเรื่องสั้นที่
กล่าวประกาศตัวว่าเป็นรวมเรื่อง
สั้นอิโรติก และสองเป็นรวมเรื่อง
สั้นอิโรติกที่เขียนโดย 'ผู้หญิง'
และตัวละครเอกในเรื่องสั้นทั้ง
10 เรื่องก็เป็นผู้หญิงด้วย ฉะนั้น
เมื่อผู้หญิงได้เปิดเปลี่ยวหัวใจดวง
เปลี่ยวของผู้หญิงออกมา จึงนับ
เป็นความกล้าหาญอย่างหนึ่งทีเดียว

ยิ่งสุจินดาได้แถลงไว้ใน
'แต่ผู้คนผู้มีหัวใจดวงเปลี่ยว'
อันเป็นเสมือนคำนำ เธอได้ยอม
รับว่า "...ใครจะปฏิเสธว่าเรื่อง
รักๆ ใคร่ๆ มีผลต่อหัวใจดวง
ว่าเหวที่ก่อให้เกิดมนุษย์สัมพันธ์
เป็นพิษ เป็นผลให้เกิดความเก็บกด
สิ่งเหล่านี้นำไปสู่การแก้ปัญหาใน
ทางลบ เพราะความเจ็บปวดทุก
ครั้งต้องการการปลดปล่อยประโลม
หรือไม่ก็หนีจากมันไป - ใครจะ
จะเข้าใจ" (หน้า 6) และเธอยัง
บอกแก่ผู้อ่านของเธออีกว่า "ขอ
ขอบคุณเจ้าของชีวิตที่สุ่นามากเขียน
ทุกคน" (หน้า 7) ดังเป็นการ
ยืนยันว่าเรื่องราวต่างๆ ในเล่มนี้
มาจากเรื่องจริงของผู้หญิงในสังคม
ปัจจุบัน

ผู้หญิงในเรื่องสั้นทุกเรื่อง
ในชุดใจดวงเปลี่ยวนั้นเป็นหญิงสาว
ที่อยู่ในสังคมสมัยใหม่ ใช้ชีวิต
อยู่ในเมือง แต่ก็ไทยหาธรรมชาติ
เช่นหญิงสาวในเรื่อง ใจดวงเปลี่ยว
กับเรื่องไม้หินหอยและดวงดารา

เรื่องโรแบนต์ัก (เขียนจากเรื่อง
จริง) ก็กล่าวถึงหญิงสาวผู้รัก
ธรรมชาติ โดยเฉพาะความงาม
จากเปลือกหอยได้ไปสัมผัสธรรม-
ชาติที่ชายทะเล จนไปสะดุดเข้ากับ
ความรักและกามารมณ์จาก
ชายหนุ่มที่ไม่ได้นัดหมายมาก่อน
กลายเป็นเรื่องรัก-ใคร่ที่วาทพหาม
ให้ละทิ้งถึง สุจินดาไม่ได้แสดง
ออกมาตรงๆ ว่าความสับสนใน
สังคมสมัยใหม่ส่งผลกระทบต่อ
หญิงสาวในเรื่องอย่างไร แต่เน้น
ที่ความสับสนซับซ้อนทางอารมณ์
ของความเป็น 'ผู้หญิง' มากกว่า
ดังเช่น 'วดีลต่างค์' สาวติสท์ผู้
มีชีวิตผูกพันอยู่กับ 'ผับ' และ
ชายหนุ่มผู้มีรักอยู่แล้ว เธอจึง
เกิดความสับสนระหว่างความรัก
ความใคร่ และหญิงสาวของคู่รัก
ของชายหนุ่ม ดังในเรื่อง รักเล็กๆ
หรือ 'ดวงดารา' ในเรื่อง ไม้
หิน หอย และดวงดารา ก็เป็น
หญิงสาวผู้หลงใหลความงามของ
ธรรมชาติ ผู้ตกเป็นทาสความ
ใคร่จนก่อให้เกิดความสับสนใน
ใจ 'ประยงค์' ในเรื่อง ใจดวง
เปลี่ยว ผู้เกิดพิศวาสหนุ่มชาว
ประมง ในขณะที่เธอมีชายหนุ่ม
อยู่เคียงข้างอยู่แล้ว และประมง
หนุ่มก็มีหญิงของเธออยู่แล้วเช่น
กัน หรือ 'หญิงสาว' ในเรื่อง
พิศพลเกมแก้ว ก็มีความสับสน
ทางกามารมณ์ เกิดความ 'ไม่ลง
เอย' กันในทางเพศกับชายหนุ่ม
ผู้เป็นคู่รัก ยิ่ง 'แม่มา่ย' ในเรื่อง
แม่มา่ยแม่ของหล่อน และหนุ่ม
หอย ความเปลี่ยนแปลงของเมือง
ทำให้หอพักชายหนุ่มมาอยู่ติดกับ
บ้านของเธอ ประกอบกับความ
เปลี่ยวเหงาในชีวิตของความเป็น
มา่ย จึงเกิดสัมพันธ์สาวกกับชาย
หนุ่มวัยอ่อนกว่า

มีบางเรื่องที่ต่างไปจากนี้

เช่น 'กัลยา' ในเรื่อง พระอาทิตย์
ดวงที่สอง ผู้มีແລร์รักไปจ-
เมืองไทย ไปใช้ชีวิตอยู่ในนคร
ลอนดอน เรื่องนี้สุจินดาพยายาม
ผนวกความรักความใคร่กับปัญหา
สังคม-สิ่งแวดล้อมเข้าด้วยกัน
ชีวิตในต่างแดนทำให้เธอใช้ชีวิต
อย่างอิสระ ไม่ต้องกังวลกับชี-
วิตรักที่ล้มเหลวและครอบครัวที่
เมืองไทย เรียกได้ว่าความเป็น
อิสระนั้นได้ดึงเอา 'ตัวตน'
แท้จริงของเธอออกมา ส่วน 'อัม-
พรวัน' ในเรื่อง มาตกรรมอิโรติก
หญิงสาวผู้ฝันร้ายจากการกด
ทางเพศของสามี ซึ่งนอกจากเธอ
เป็นประจำ อัมพรวันได้เก็บความ
แค้นไว้เป็นเวลานานจนเกิดกา-
มาตกรรมสามีของตัวเองขึ้น ใน
เรื่อง แม่ ดูจะเป็นเรื่องที่ตี
ออกไปจากเรื่องอื่นๆ สุจินดา
กล่าวถึงความต่างของหญิงสองวัย
สองยุค แมกับลูกสาว ในยุค
ลูกสาวปลดแอกจากกามารมณ์
ได้ เธอกลับถวิลหาชีวิตที่สงบ
สบายอย่างที่แม่ปฏิบัติ

เมื่อพินิจดูผู้หญิงในเรื่อง
สั้นชุดนี้แล้ว สรุปได้ว่าสุจินดา
สร้างตัวละครของเธอให้เป็นหญิง
สาวผู้อ่อนไหวไปกับเหตุปัจจัย
รอบตัว และหวั่นไหวในความ
และเสน่ห์ของชายหนุ่ม จึง
เหมือนว่าตัวละครของเธอ 'กลั-
ง' ที่จะเล่นกับความรักและกามารมณ์
อย่างชนิดที่ 'ถือสิทธิ์' ว่าการ
ความใคร่กับใคร่นั้นเป็น 'สิทธิ์'
ส่วนตัวของแต่ละบุคคล จนชวน
ให้คิดว่า 'สิทธิ์' นี้จะมีเพศสัมพันธ์
กับใครนั้นก็เป็สิทธิ์ของส-
สมัยใหม่ด้วยหรือไม่

อย่างไรก็ตามสุจินดามัก
สร้างให้ตัวละครของเธอมีอดีต
เจ็บปวด มีແລร์รักที่ซ่อนลึก

งานนี้กระมังที่ทำให้ชีวิตของตัวละครร้ายและกล้ามากขึ้น เช่น 'ดวงดา' ในเรื่อง ไม้ หิน หอย และดวงดา ซึ่งพิษรักในอดีตทำให้ "หัวใจของเธอเจ็บปวดและซาซิม เธอเคยคิดว่าความเจ็บปวดผ่านพ้นไปแล้วความจริงแล้วมันยังอยู่ มันกรีดหัวใจของเธอเลือดไหลซึม..." (หน้า 43-44) หรือหญิงสาวในเรื่อง ฟ้ายี่สาว คาวาสึโตะ พระจันทร์สีเหลือง และหมายเลข 3 ก็ 'หย่าร้างกับสามีที่อยู่กินกันมาจะครบ 10 ปีแล้วหรืออัมพวันในเรื่องฆตกรรมอิโรติก ก็เจ็บช้ำกับพฤติกรรมของสามีมาตลอด ประกอบกับสังคมในยุคนี้ที่สืบสนซับซ้อนจนกระทั่งมนุษย์รู้สึกว่าคุณเองไร้ที่พึ่งทางใจ ชีวิตคู่ไม่สามารถแก้ไขให้ดีขึ้นได้ เพราะขาดความอดทนต่อกัน ทำให้หญิงสาวของสุจินดาแหวกจากกรอบของผู้หญิงในอดีตไป ผู้หญิงในเรื่องสั้นหลายเรื่องจึงมี 'ผู้ชาย' หลายคนในเวลาเดียวกัน เช่นหญิงสาวในเรื่อง ฟ้ายี่สาว คาวาสึโตะ พระจันทร์สีเหลือง และหมายเลข 3- ก็มีผู้ชาย 3 คน เหตุเพราะผู้ชายที่เป็นสามีของเธอก็มีผู้หญิง 3 คน หรือหญิงสาวในเรื่อง พิภพแก้ว แก้ว ก็เคย 'มีแฟนมาก่อนหน้านี้หลายคน'

ตัวละครหญิงในเรื่องสั้นของสุจินดาจึงเป็นคนที่ 'ไม่กลัว' การมีเพศสัมพันธ์ เพราะพวกเขาถือว่าไม่ใช่เรื่องผิดแต่อย่างใด สุจินดาจึงเปิดเปลือยใจของตัวละครเหล่านี้ออกมา ไว้ในรูปของข้อความในความคิดและข้อความในคำพูดของตัวละคร ที่นำเสนอใจก็คือตัวละครหญิงเหล่านี้ได้เป็น 'ผู้กำหนด' การมีเพศสัมพันธ์ ทาให้ฝ่ายชายไม่

น่าสังเกตว่าสุจินดาได้ผูกโยงการมีเพศสัมพันธ์ ความรัก ความใคร่ และธรรมชาติของผู้หญิงร้อยรัดกันเป็นโครงเรื่อง โดยมีแนวคิดสำคัญเกี่ยวข้องกับความรักความใคร่ด้วย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกที่กำลังได้อ่าน 'เรื่องส่วนตัว' ของหญิงสาว 10 คน และด้วยความที่เรื่องสั้นทั้ง 10 เรื่อง ในเล่มนี้มีเนื้อหาไปในทางเดียวกันหมด ทำให้อ่านทั้งเล่มแล้วเกิดอาการ 'เวียน' ได้ แต่ถ้ายกมาอ่านทีละเรื่อง เรื่องสั้นของสุจินดาก็มีเสน่ห์ทีเดียว

จะว่าไปแล้วมีนักเขียนหญิงหลายคนในอดีตที่เขียนเรื่องเกี่ยวกับความรักความใคร่ของผู้หญิง อาทิ ชิดา บุนนาค ล. จะเชิงเทรา สุวรรณี สุคนธา เพ็ญเช สุกรสุยานนท์ แม้กระทั่งกฤษณา อโศกสินก็ได้เขียนถึง 'ฉากหอตัดจรรย์' ไว้ในนวนิยายของเธอได้อย่างงดงามแต่นักเขียนหญิงในอดีตเหล่านี้ก็ได้ตัดสรรถ้อยคำภาษามาสื่อให้งดงาม ไม่มีข้อความประเภทที่สุจินดาใช้ เช่น "ที่รัก จู๊ดคุณหนังลอกได้ด้วยดูซิเหมือนหนังงู" (หน้า 111) "สมชายของเขาสั้นระว่างเหมือนนุททงกระดังงา เขาสั้นเทา ภาริงอยู่ชั่วครู่ก่อนจะผ่นลงและหยุดนิ่ง" (หน้า 98) "เขาชอบให้เธอจูบใช้-ดูดและขย่ำสมชาย มันน่าทำ เพราะเธอไม่เคยชอบให้เขายุ่งกับสมหญิง" (หน้า 94) ฯลฯ ภาษาเหล่านี้ไม่ใช่ภาษาหยาบโลนจนคนอ่านรับไม่ได้ แต่ผู้วิจารณ์ใคร่ขอตั้งข้อสังเกตว่าการใช้ภาษาในการบรรยายบทอัครรรยเหล่านี้ไม่สามารถจำแนกอารมณ์ของตัวละคร และแก่นเรื่องที่นำเสนอได้ ในขณะที่กฤษณา อโศกสินเธอเลือกใช้ภาษาบรรยายความ

หยาบและความละเอียดอ่อนของตัวละครและเหตุแห่งการมีเพศสัมพันธ์นี้ได้ ดังเช่น ฉากเพศสัมพันธ์ในเรื่องปูนปิดทองจะมีความละเมียดงดงามมากกว่าฉากเพศสัมพันธ์ในเรื่องกระเช้าสีดา เพราะเรื่องปูนปิดทอง ชาติกับสองเมืองเข้าใจกันดีว่ามีเพศสัมพันธ์ไปทำไม ความรัก ความเข้าใจของตัวละครจะเป็นพื้นฐานรวมกันในการปรุงแต่งให้มันเป็นความงดงาม ขณะที่ในเรื่องกระเช้าสีดาฉากเพศสัมพันธ์ก็มีระดับของความหยาบกระด้างไปตามนิสัยของตัวละครและเหตุแห่งการมีเพศสัมพันธ์นั้น

ภายใต้คำว่า 'อิโรติก' จึงอาจก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกหลากหลาย หลักการอ่าน ขึ้นอยู่กับนักเขียนว่าต้องการอย่างไร เรื่องอิโรติกหลายเรื่องเมื่ออ่านแล้วอาจจะก่อแค้นความรู้สึกวูบวาบไปกับภาษาบรรยายแต่แล้วก็วูบหายไป ไม่มีอะไรหลงเหลือเป็นความประทับใจในความทรงจำ ขณะที่เรื่องอิโรติกอีกเป็นจำนวนมากอ่านแล้วกลับรู้สึกอึด ค้างคาอยู่ในใจไม่รู้เลื่อนได้

อย่างไรก็ตามสุจินดาได้เสนอให้เห็นถึงกามารมณ์ในสังคมที่สืบสนได้อย่างดีพอใช้ เพียงแต่เธอมุ่งเสนอให้เห็น 'ธรรมชาติ' ของผู้หญิงผู้มี 'ใจดวงเปลี่ยว' มากกว่าประเด็นทางสังคม

แต่ก็ต้องถือว่านี่คืออิทธิพลหนึ่งของนักเขียนหญิงที่เขียนเรื่องราวทางด้านของผู้หญิงออกมาอย่างละเอียดละออ ชนิดที่นักเขียนชายยากจะทำได้ "

เปลือยอารมณ์เปลี่ยวของ สุจินดา ชันตยาलगกต

ใจดวงเปลี่ยว

เขียน : สุจินดา ชันตยาलगกต

ปกหลังของหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด "ใจดวงเปลี่ยว" ของ สุจินดา ชันตยาलगกต มีข้อความคอนหนึ่งโปรยไว้ว่า

"ในบรรดานักเขียนหญิงที่เขียนเรื่องสั้นแนวฮิโรดิกได้ร้อนฉ่า มีภามาเฉพาะตัว และเนื้อเรื่องดูสมจริงสมจังที่สุดในพ.ศ.นี้ เห็นจะไม่มีใครเกินหน้า สุจินดา คนนี้อีกแล้ว"

จับนัยสำคัญประการหนึ่งได้ว่า ผลงานเล่มนี้เด่นในแง่ที่ผู้ประพันธ์เป็นผู้หญิงที่กล้าถูกขืนมาเปิดเปลือยอารมณ์รักอารมณ์ใคร่ได้อย่าง "ร้อนฉ่า"

หากมีนัยเพียงเท่านั้น คงไม่จำเป็นต้องใส่ใจนัก แต่เมื่อหนังสือเล่มนี้ออกวางตลาด คอด้มนั้นแนะนำหนังสือในนิตยสารหลายฉบับช่วยกันแนะนำด้วยน้ำเสียงชื่นชมในความกล้าหาญของผู้ประพันธ์ และประเมินค่าอยู่กลาง ๆ ว่า เป็นเรื่องสั้นที่มีารวมศิลป์ ประณีตแฝงอารมณ์อันละเอียดอ่อนพร้อมทั้งคาดคะเนและกะเกณฑ์เอาว่า เป็นหนังสือที่จะต้องถูกวิจารณ์ในเชิงลบจาก "นักวรรณกรรมผู้เคร่งศีลธรรม"

และในเร็ว ๆ นี้เอง นิตยสารวีโกลด์ฉบับที่ 7 เดือนเมษายน 2538 มีเจ้าเขียนเชิงวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ ความละเอียดได้ประเมินค่าหนังสือเล่มนี้ว่า

"หนังสือเล่มนี้มีผู้อ่านในหมู่นักอ่านสาย 'นวนิยาย' กลับเป็นเพียงเล่มเดียวที่ถึงไม่ประสีประสาทางโลกีย์ พอจะเปรียบเทียบกับหนังสือประเภทวรรณกรรมที่เป็นหญิงสาวร้าน-แร็ค ความประณีตไม่อยู่ในกรอบศีลธรรมอันลึกลับของสังคมไทย

เฉพาะดาวร่วมเพศ

เพราะการบรรยายด้วยภาพ ภาษาเหมือนจริงที่เปิดเปลือยให้เห็น 'ทั้งหมด' นั้น บาดตาอารมณ์ผู้เคร่งศีลธรรมเป็นอย่างยิ่ง

อีกด้านหนึ่งของนักศีลธรรม ผู้เคร่งครัด คือผู้อ่านในคราบร่างของนักกามารมณ์ ผู้ชำระที่ขบะแยะของการร่วมเพศหรือไม่?"

น่าสังเกตว่า ผู้พูดได้ประเมินปฏิกิริยาของผู้อ่านต่อหนังสือเล่มนี้ โดยแยกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้อ่านสาย 'นวนิยาย' ซึ่งหมายถึงนิตยสารประเภทเน้นการขายเรื่องเคล้าโลกีย์ชั้นหยาบ กับกลุ่มผู้อ่านสาย 'วรรณกรรม' ซึ่งในที่นี้ดูเหมือนจะถูกอุปโลกน์และติงลุมว่าเป็น 'นักเคร่งศีลธรรม' ข้อความในช่วงท้าย ยังแฝงน้ำเสียงเสียดสีอีกว่า เป็นพวกมือถือสาก ปากถือศีลอีกด้วย

นักอ่านวรรณกรรมทั้งหลายจึงถูกทำทนายอยู่ในที่ว่า คงใจแคบ และทนอ่านงานรวมเรื่องสั้นชุด "ใจดวงเปลี่ยว" นี้ไม่ได้

ในเมื่อถูกติงไว้เช่นนั้น ขอมารู้สึกหนักใจ และขังใจอยู่กันว่า จะวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ดีหรือไม่ เพราะรู้ว่า หากวิจารณ์ในแง่ลบ ก็จะถูกครหาว่าเป็น "นักวิจารณ์ผู้เคร่งศีลธรรม" กระนั้นก็ตาม ขอวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างงานวรรณกรรมกับงานบันเทิงคดีประเภท และขอยืนยันว่า ไม่ได้วิจารณ์ด้วยมุมมองของนักเคร่งศีลธรรม แต่ด้วยมุมมองของคนอ่านวรรณกรรมที่ดีที่อ่านวรรณกรรมเป็นงานศิลปะชั้นสูง

อันที่จริง เราสามารถวิจารณ์รวมเรื่องสั้นชุด "ใจดวงเปลี่ยว" เล่มนี้สั้น ๆ ว่าเป็นเพียงบันเทิงอารมณ์รักอารมณ์ใคร่ของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้ภาษาได้สละสลวยกว่าข้อเขียนเชิงเล่าประสบการณ์ทางเพศ ที่ปรากฏในนิตยสารประเภทเน้นการขายเรื่องกามารมณ์เป็นหลัก

เหตุที่กล้าวิจารณ์เช่นนั้น เพราะเรื่อง

สั้นทุกเรื่องในชุดนี้มีฉากร่วมเพศที่จะแจ้งชัดเจน และเอื้อเพื่อสั้นทันสมัยเป็นพิเศษ จนต้องตั้งคำถามว่า จำเป็นต้องมีมากและโจ่งแจ้งเช่นนี้หรือไม่

มีฉากร่วมเพศเพื่อเสนออะไร?

เพื่อเสนอให้เห็นอารมณ์อันเปล่าเปลือยของตัวละครหญิง ซึ่งมีพร้อมจะเอื้อเพื่อต่อตัวละครชายทุกตัวทุกเมื่อที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ไม่ว่าจะเป็กลุ่มฝรั่งที่พบกันโดยบังเอิญ หรือหนุ่มหอพักที่ป็นหน้าตาต่างเข้ามาถึงห้องนอน

จริงอยู่ เรื่องกามารมณ์เป็นธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชน แต่การนำประสพการณ์ทางเพศมาเสกสรรให้เป็นวรรณกรรม นำเสนอสู่สาธารณชน ควรมิซิ่นเชิงมากกว่านี้

เพราะวรรณกรรมเป็นเรื่องของศิลปะ

ศิลปะคืออารมณ์สะท้อนใจผ่านสู่ความคิดและกำหนดขึ้นเป็นรูป โดยต้องอาศัย "เทคนิค" ในการแสดงออกให้เกิดเป็นรูปขึ้นได้ ศิลปะมีตั้งแต่ขั้นต่ำไปถึงขั้นสูง ขึ้นอยู่กับ "ความนึกคิด" ที่ต่ำหรือสูง เป็นตัวกำหนด อันจะส่งผลต่อจิตใจของผู้เสพในลักษณะที่แตกต่างกันไป หากเป็นศิลปะชั้นต่ำ ย่อมส่งผลลบต่อผู้เสพให้ลุ่มหลงอยู่ในโลกีย์วิสัย ครอบงำข้ำม สิ้นประชันสูงสามารถจุดจิตใจผู้เสพให้พ้นลักษณะความเป็นป่าเถื่อน ให้เกิดเลื่อมใสศรัทธาต่อความดีความงาม

นี่คือความมุ่งหมายของศิลปะ มิใช่ไว้เพื่อให้เป็นที่ยินดีและขำกลายความขบขัน และจิตใจให้ผ่องใส

ดังนั้น การนำเสนอเรื่องราวเป็นประสพการณ์ทางเพศกันรัของตัวละครควรเป็นไปในลักษณะที่สื่อถึงการชี้ให้เห็นภาวะทางอารมณ์ ทั้งอารมณ์รักและ... ใครของมนุษย์ว่า... ผลจากจะเป็น... ธรรมดารธรรมชาติแล้ว... ผลต่อ... ใจ การดำเนินชีวิตในทางวิถึทางร้าย...

และเหนือสิ่งอื่นใด วิธีการ... ความสำเร็จเมื่อคลละ... วรรณกรรม... ย่อมต้องมีบทศรรร... วัฒนธรรม... จะปรากฏอย่างสอดคล้อง... หอเหมาะ... กับตัวบท และสลักเสลาให้กลมกลืน... เนียน

การเขียนฉากร่วมเพศ โดยพรรณนารายละเอียดให้เห็นกระทั่งพฤติกรรมหรือท่วงท่าการสมสู่อย่างชัดเจนย่อมไม่ชวนให้เกิดความน่าพิศวาส ครึ่งใจ เพราะศิลปะไม่ใช่งานที่สร้างให้เหมือนกับที่เป็นจริง

พระยาอนุเมธราชชน อธิบายว่า "ถ้าศิลปกรรมชิ้นหนึ่งมีการแสดงออกเหมือนของจริงไม่กระดิก ราวกับด่าขู้ออกมาหรือพรรณนาเท่ากับตาเห็น ตามที่เป็นข้อเท็จจริง ก็จะต้องว่า เป็นศิลปะสูงหาได้ไม่ จะเป็นศิลปะสูงก็ต่อเมื่อดูเห็นลักษณะการแสดงออกมีอำนาจกระทำให้เราถึงกับต้องครองต้องรำพึง ทำให้เราละสิ่งจนเคลอตัว ลืมคนต่อโลกอันอยู่ภายนอกกายเรา ทำให้เห็นซึ่งซึ่งความหมาย อันสำแดงออกจากศิลปกรรมนั้น ทำให้เรามีปณิธานความหวังอันสูงและความดีงามในชีวิต"

หากจะชื่นชม "ใจดวงเปลี่ยว" เล่มนี้ คงชื่นชมได้ในแง่ที่ผู้ประพันธ์กล้านำเสนอประสพการณ์ทางเพศของมนุษย์คนหนึ่งมาลิแม่ให้เห็นอย่างจะจะ และช่วยชี้ให้เห็นความฉาบฉวยความเสื่อมทรามทางจิตใจของมนุษย์ในโลกปัจจุบันที่ถือวัตถุนิยมเป็นใหญ่ การที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะถือคติอิสระทางเพศถึงขั้นที่จะร่วมหลับนอนกับชายใดก็ได้ ย่อมถือเป็นการชั้ให้เห็นความคลั่งซ่าของสังคม

เราคงไม่มีสิทธิ์ไปกะเกณฑ์ว่า "ใจดวงเปลี่ยว" ต้องเป็นศิลปะชั้นสูง ต้องแสดงให้เห็นสังธรรมของโลก ต้องชี้้นำความหวังและน้อมนำจิตใจของผู้อ่านในทางที่สูงขึ้น เพราะศิลปะเป็นเรื่องของรสนิยม ดังที่ผู้ประพันธ์ได้กล่าวไว้ในคำนำแล้วว่า "การอ่านเรื่องสั้นเป็นรสนิยมส่วนบุคคลที่ไม่มีใครบังคับใจใครได้ จะให้... เขียนตามใจใครนั้น ก็คงทำไม่ได้"

การสร้างและเสกศิลปะเป็นเรื่องของรสนิยมโดยแท้

แต่รสนิยมก็มีทั้งระดับที่หยาบและละเอียด ขึ้นอยู่กับพื้นฐานการอบรมบ่มเพาะมาอย่างไร

"ใจดวงเปลี่ยว" อาจจะเป็นหนังสือที่ใช้รสนิยมของทั้งผู้สร้างและผู้เสพในสังคมปัจจุบันได้ลิเล่มหนึ่งก็ได้

ระบศ เวศร์ภักดา

กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา

สถาบันวิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผีเสื้อในสวน วรรณกรรม

"กึ่งฟ้า เสนีย์वंศ ณ อรุณา"

หรืออีกนามปากกา ที่นักอ่านต้องรู้จักเป็นอย่างดี ก็คือ "ศวันบุพหิ" มีเครือข่ายที่เขียนไปส่วนกตินายแห่งรักและความฝัน จากผลงานบทกวี เรื่องสั้นมากมาย ที่เคยถูกตีพิมพ์ตามหน้านิยายต่าง ๆ หรือรวมเป็นพ็อคเก็ตบุคหลายต่อหลายเล่ม อาทิ พระจันทร์ดอกไม้, มิเลื้อยทรง, นิทานเดือน, และเล่มล่าสุด บทกวีเนจกับดอกไม้พั้งค์ ย่อมเป็นเครื่องกำบังได้ดีว่า คุณกึ่งฟ้า คงเป็นอีกผู้หนึ่งที่หลงมนต์เสน่ห์แห่งวรรณศิลป์ ขนาดจนเขาเขียนมาให้ตีพิมพ์พ็อคเก็ตบุค (บทกวีเนจกับดอกไม้พั้งค์) ว่า "เป็นผีเสื้ออิสระที่ยังคงเขียนหนังสือทุกวัน... เชื่อนั่นว่ายังเขียนตามลมหายใจทุกท้าย..."

และคำนี้ก็ยังคงเป็นเครื่องยืนยันได้อีกว่า เธอพร้อมที่จะเป็นนักเขียนซึ่งทำงานหนัก เพื่อเรื่องของเธอจะได้ประสบความสำเร็จ....

"ศวันบุพหิ" หรือคุณกึ่งฟ้า นักเขียนวัยหนุ่มหญิงที่จัดว่ามีงานเขียนชิ้นโดดเด่นที่สุด เริ่มจับปากกาเขียนหนังสือตั้งแต่ตอนอายุประมาณ 10 ขวบ เพราะได้แรงบันดาลใจจากสมุดบันทึกของคุณแม่ ซึ่งเมื่อมีโอกาสได้อ่าน เธอมีความรู้สึก ว่า สิ่งที่คุณแม่ของเธอเขียนนั้น ไม่ใช่เป็นการเรียงร้อยข้อความเหมือนการเขียนบันทึกทั่วไป แต่แฝงไว้ด้วยกลวิธีในการคิด และการเขียนซึ่งงานประพันธ์ จึงทำให้เธอคิดอยากที่จะเขียนหนังสือบ้าง แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น การที่จะมาเป็นนักเขียนได้อ่อมจะต้องผ่านกระบวนการอ่านมาก่อน คุณกึ่งฟ้าก็ไม่แตกต่างจากนักเขียนคนอื่น ๆ

"คะ...เห็นพี่รายชื่อเขาหนังสือมาจากห้องสมุด เขาก็อ่านบ้าง

พออ่านแล้วรู้สึกว่าคุณดี ก็เลยเริ่มอ่านหนังสือมาเรื่อยๆ ช่วงประมาณเขียนหนังสืออยู่ ป.5 จะอยู่ในห้องสมุดตลอดเลย แนวหนังสือที่อ่านในคอนนั้น ก็จะเป็นพวกแนวสอบสวน สืบสวน อย่างเช่นเรื่อง 'เซอร์อ็อค โฮล์มส์' ส่วนงานของไทยเนี่ยก็จะอ่านนิยายรักเล่นๆ อย่างเช่นเรื่อง 'ทมยันตี' 'กฤษณา' จะมากกว่า...."

คุณกึ่งฟ้าให้เหตุผลเสริมว่า จากกาอ่านที่ผ่านมานั้น ไม่ได้มีอิทธิพลในงานเขียนของเธอเลย เธออ่านเพราะเธอความสนุกของเนื้อเรื่องอย่างเดียว แล้วพอมาถึงวันที่เธอถนัดเขียนเรื่องจริงๆ เธอดำเนินการ มีความสุขเกิดขึ้นใหม่...ก็จะเขียนหนังสือ

"งานเขียนชิ้นแรกๆ นั้น เริ่มจากการเรียงร้อยสั้นแนวตอบควมก่อน คือตอนนั้นยังไม่เน้นรูปแบบหรือมีการศึกษาเขียนอะไรในแบบ เหมือนกับว่าเขียนขึ้นมาอย่างมีกระตุ้มทำให้เราอยากเขียนต่อไปเรื่อยๆ เรียบเรียงก็ให้เพื่อนๆ ในห้องอ่านกันก่อน ตอนนั้นไม่มีความกลัวอะไรนะ...พอเขาเมื่อที่จะเขียนให้เพื่อนอ่านแล้ว ออกจะเขียนลงตามบ้าง ตอนนั้นก็ยังไม่มีความกลัวอีกนั่นแหละนะ เพราะว่ามันจะกระตุ้นทำให้เราอยากที่จะเขียนหนังสือมันมากกว่าความกลัว"

Experience

เรื่อง : สำนึก

'ความรัก' เป็นภาพที่มีสีสันเจิดจ้า แต่ลึกลับเสมอ รู้สึกว่าความรักก็คล้ายกับเหล้าองุ่น...หวานหอม เข้ายวน คิม แล้วทำให้อารมณ์มีเมฆา ไหวพริบ...หลังสร้างมาแล้ว ทั้งความทุกข์ทรมานไว้ให้ แต่ที่จริง ความรักก็ไม่ใช่ไวน์ เพราะชีวิตคนเราไม่ได้ต้องการไวน์ทุกวัน แต่เราต้องการ ความรักทุกวัน...

นี่คือมุมมองของ 'ความรัก' จากคนเขียนหนังสือนวนิยายวัยรุ่นที่ข้าพเจ้าเองเชื่อว่ากำลังเป็นขวัญใจนักอ่านนวนิยายวัยรุ่นอยู่ในขณะนี้ 'ศันย์วงศ์ ณ ออยุธยา'

กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ ออยุธยา

บ๊อบบี้ วัณษา เจ้าของบ้านเรือนร้าง ทรายละเอียดของชีวิต ที่ห่างไกลจากการเดินทาง การแสวงหา และการเห็นแก่ประโยชน์แห่งชีวิตของเธอ

๐ เธอทราบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวโดยคร่าว ๆ

เป็นคนกรุงเทพฯ โคกท่าเฒ่า แต่โยกย้ายไปเมืองเหนือบ่อยครั้ง เขียนหนังสือครั้งแรกที่เชียงใหม่ ขณะมัธยมต้นก็เขียนที่ลำปาง ปัจจุบันคุณแม่และพี่ชายเป็นนักแปล แปลภาพยนตร์คำบรรยายภาษาไทยอย่างหนังสือ 'คนคอมพิวเตอร์' เราก็แปล

๐ มดขี้เท้าเธอเป็นอย่างไร

เป็นคนป่าอ้อใจคนหนึ่ง ที่พยายามดูแลรักษาสวน

ด้วยการเขียนหนังสือ เป็นคนที่คลั่งคลุ้ม กับงาน...พร้อมจะมดกลายได้ทุกเมื่อ

๐ มีแรงบันดาลใจอะไรทำให้คิดอยากเขียนหนังสือ

จากนิยายอ่าน อ่านอย่างบ้าคลั่งทุกเล่ม จิตวิทยา, อีโรติก, สืบสวนสอบสวน, โศกนาฏ, นวนิยายวิทยาศาสตร์, ปรัชญา...และประกอบกับการทรมานตัวเองด้วยตัวเองด้วยความไม่ปรารถนาในการไขว่คว้ามันทุกทีของคณะนิพนธ์การเขียนโดยทั่วไปในลักษณะเป็นเรื่องราว เป็นร้อยคำบรรยาย ทั้งหมดนี้คือได้ว่าเป็นแรงทำให้รู้สึกอยากเขียนหนังสือ และจึงเริ่มเขียนทันที ณ เวลานั้น ประมาณขึ้น ป.5 อายุ 9-10 ปี

๐ คิดว่าการอ่านมีประโยชน์อย่างไร

การอ่านเปิดโลกคุณได้กว้างออกไปอย่างมหาศาล การอ่าน

หนังสือเป็นเหมือนทางลัดสู่โลกแห่งประสบการณ์ ซึ่งในชีวิตจริง เพราะไม่ได้สัมผัสประสบการณ์ได้มากมายนัก ว่าถ้าเขียนให้ความรู้สึกและความถูกต้อง แต่หนังสืออื่นๆให้ 'ความเป็นจริง' ของชีวิตแก่คุณ อาจจะเป็นความหวังอันเพิ่มขึ้นหรือเริ่มต้นขึ้นก็ได้แล้วแต่เรื่องราวหรือแก่นของหนังสือนั้น

๐ สถานที่แรกที่เขียนน่าจะจริงจังจนได้กับการตีพิมพ์ชื่อเรื่องอะไร

ชื่อ 'หนึ่งจูบนั้นฉันจะลืมนึกไป' เป็นเรื่องสั้นเรื่องแรกที่ตีพิมพ์ เสนีย์วงศ์ ณ ออยุธยาเป็นหนังสือวัยรุ่นเล่มแรกที่ตีพิมพ์งานสั้น

๐ ปัจจุบันมีผู้อ่านรวมเล่มจากนักเขียนไหน

เล่มแรก รวมเรื่องสั้น 'ใจฉันนี่ให้เธอหา' นอกจากนั้นก็ยังมีบทกวี 'ให้ความรักจูบรับน้ำตา' เรื่องยาว นิทานสั้น เมื่อความฝันจะเคลื่อนไหวหัวใจให้เหมือนเดินรำ รมาน้ำตา, จะฉันไม่

รูปพระจันทร์, มีสี่พระนง, รูปโคตี, เรืองระอินและ คตินก, พระจันทร์ตกน้ำ, มีเดือนเด่นฟ้า, ใจดอกไม้ม, ภาพนงจกกับดอกไม้ฟ้า

๐ โดยมากแล้วชอบเขียนแนวไหน

โดยภาพรวมจะเหมือนเขียนแต่เรื่องรักโรแมนติค แต่ในเนื้อหาของเรื่องแล้วไม่ใช่ว่าเรื่องรัก จะมีเรื่องของ การแสวงหาความหมายของชีวิต ค้นหาตัวตน.. ทวีติที่จะเดิน เป็นเรื่องของคนหนุ่มสาวที่มีความคิด ยืนมากกว่าจะเพียงแค่ 'ใช้ชีวิต' มีเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างคนกับคน...สิ่งที่เป็นเหตุให้มีพฤติกรรม เช่นนั้น เพราะเหตุใด ทำไมตัวละครถึง มีวิธีคิดเช่นนั้น เลือกเช่นนั้น มีผลกระทบจากโลกและสังคมมาอย่างไร ถูกเลี้ยงดูมาอย่างไร

๐ มีวิธีการสร้างพล็อตเรื่องหรือตัวละครในการเขียนนวนิยายอย่างไร

โดยทฤษฎีจะไม่มันดโดยตัวตัวเอง จะเก็บพล็อตละครมาก่อน ถ้าพล็อตไหน คิดว่าสมบูรณ์แล้ว หรือว่าอารมณ์มัน ได้พอที่จะหลังไหลแล้วจะพล็อตให้ก่อน

๐ ออกให้เข้าระบบการณการทำข่าวว่าเคยอ่านอะไรมาบ้าง

เคยเล่นไฟล์ดของกันที่ข่าวดราม่า เคยเป็นบรรณาธิการนิตสาร 'พลาซ่า' 'โกธมัน' (นิตสารไทยในยุโรป) ตอน ปัจจุบันนี้เป็นมือเขียนข่าว เพราะงานประจำทำให้ไม่มีเวลาเขียนหนังสือ จึงเขียนฝึกแปลอิสระ เป็นวิธีที่เดอริลละ เป็นก๊อปปี้ให้ที่เดอริลละ ทุนงานมาทำอยู่กับบ้านส่วนใหญ่ที่เป็นงานอิสระก็มีหนังสือรับทำอาร์ตเวิร์คหนังสือ ในปิด ในเรอริ์ ทุกๆ อย่างกับเขียนเพลง เขียนคำโฆษณา เขียนรูป ถ่ายรูป...ที่

ต้องรับงานมาทำก็เพราะจะได้มีตัวเข้ามาเขียนทาง...มาทำ ให้เขียนหนังสือได้...ชื่อนี้ก็จะจบคำถามที่ว่า เป็นนักเขียนอาชีพหรือไม่ ก็ตอบได้ว่าเปล่าๆ เพราะ 'นักเขียนอาชีพ' คือ การเขียนหนังสือที่สามารถยังชีพได้...ของพี่ไม่ใช่ว่า...จะเขียนหนังสือเล่น...กว่า

จะได้ดังคดีพิสดารได้ทั้งคาบก่อน แต่ก็อาจเรียกได้ เป็นนักเขียนโดยชีวิตและจิตวิญญาณ

๐ คิดว่าคนที่จะเป็นนักเขียนได้นั้นควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง

นักเขียนต้องเขียนบ่อยๆ แต่นักคิดไม่จำเป็นต้องเขียนบ่อยๆ คนเขียนหนังสือเหมือนฆ่าฟันผู้ประหลาดที่บางครั้งมี คือ ข่างคิด ข่างรู้สึก ข่างเก็บเกี่ยวทุกๆ สิ่งรอบตัวมาดรอมาคิดต่อ อย่างสมมติว่า คุณเห็นถนนสายหนึ่งทอดยาวไปไกลเบื้องหน้าอย่างบ่งบอกเปลี่ยนท่ามกลางเวลาที่ตะวันใกล้ลับฟ้า ถ้าคุณมองภาพนั้นแล้วคุณรู้สึกอะไรก็ได้ก็ความรู้สึกหนึ่ง แต่รู้สึกอย่างไร...มันจะคุณเขียนหนังสือได้แน่ หรืออย่างถ้าคุณรู้สึกรุนแรงหรือเห็นกับข่าวของเด็กอายุ 12 ขวบ ฆ่าคุณแม่ฆ่าเด็ก ๑ ขวบ เขาทำได้อย่างไร...เขาคิดอะไรขณะที่เรื่องอะไรก็ได้ที่มันสะเทือนคุณได้ มันก็จะหลังไปออกมาได้ การคิดขานชีวิต คิดขานโลกตลอดเวลามันเป็นเรื่องสำคัญ นักเขียนต้องเขียนเรื่องที่รู้สึก เขียนขานอารมณ์ไม่ได้ ถ้าคุณเขียนถึงดอกไม้ดอกหนึ่งว่าสวยเพราะในเวลานั้น...แต่ความจริงไม่ใช่...เวลานั้นไม่ใช่ดอกไม้ชนิดนั้นหรอก...นี่ก็เป็นความนึกคิดพวกอย่างกล่าว

'ควนบุหรี่' นักเขียนโดยชีวิตและจิตวิญญาณ

ว่ามีตัวละครที่ตัว และตัวไหนมีความชีวิตแข็งกันบ้าง แล้วตัวตัวแข็งแล้วจะคลี่คลายไปอย่างไร จะพล็อตให้ค้ำๆ แต่ว่าในขณะที่เขียนแต่ละครบทแล้วตัวละครมันจะเดินเข้ามาในหน้ากระดาษของมันเอง ตัวละครแต่ละตัว บทสนทนามันจะพูดจาโต้ตอบออกมาของมันเอง

๐ มีวิธีการเก็บเกี่ยววัตถุดิบอย่างไรบ้าง

ส่วนมากเป็นการเก็บเกี่ยวทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนการทำงานหนัก อย่างชีวิตประจำวันบนเจอใคร หรือว่าใครเล่าเรื่องอะไรให้ฟัง ทุกอย่างเราเก็บหมดเลย แล้วก็จะมีมากล้นเป็นเรื่องราว ต้องเอาตัวเองเข้าไปคลุกคลีจริงๆ นอกจากการพบปะผู้คนแล้ว อีกอย่างหนึ่งคือ การเดินทาง อย่างเช่น เรายังสามารถเขียนถึงเมดทราหรือทะเลได้ ถ้าเราไม่ไปสัมผัสมันจริงๆ นั่นคือเราต้องเดินทาง

๐ ในการเขียนหนังสือ เมื่อถึงพาดค้นมีวิธีการแก้ไขปัญหาลักษณะใด

ทุกครั้งที่ดีจะไม่เดินมัน จะหยุดพัก บางครั้งอาจต้องมีการสร้างอารมณ์ใหม่ ถ้ามีเงื่อนไขบางอย่างบังคับ อย่างเช่น กำหนดระยะเวลา เป็นต้น

ที่ชีวิตของการเขียนไม่ใช่ว่า

๐ มีอันจะนำข่าวพบนที่เขียนหนังสืออย่างไรบ้าง

ทุกคนเขียนหนังสือได้ ที่เขียนนี้ เพราะทุกคนมีความระทกละเอียดทางอารมณ์ แต่ถ้าถึงเวลาอะไรจะเขียนออกมาได้ ก็ไปโกโก้เลย มันออกมา ถ้าทุกคนเป็นตัวหนังสือแทนที่จะรู้สึกอย่างตัวไม่ทำอารมณ์ ลุกๆ เลือกลี หรืออะไรก็ตาม หรืออยากเขียนหนังสือควรอ่านให้มันอ่านหนังสือ อ่านโลก อ่านชีวิตผู้

รอบข้าง อ่านธรรมชาติ แล้วก็จะเขียนมันที่ที่ตัวเอง

เขียนความดังแต่ที่ไม่มีอะไร

รู้สึกดีใจที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรู้จักกับเธอ และออกเดินทางค้นหาตัวตนของเธอด้วยมิตรภาพอันคงงาม...ควนบุหรี่-กึ่งฟ้า เสน่ห์ขิงค์ ณ อุทยาน

นักเขียนโดยชีวิตและจิตวิญญาณอย่างแท้จริง

ควีนบุตรี - ผีเสื้อ (วัยรุ่น)

พระเอกของฟาน จะอาต ๑ หัว ๑ เดือนหนอย แต่ก็หลงรักดอกไม้

ควีนบุตรี หรือ ผีเสื้อ (วัยรุ่น) ในทุกวันนี้ ก็คือคนๆ เดียวกัน เธอเป็นหญิงสาวมาตอาร์ตปนเซพรีนிட ๆ ที่เห็นได้ในท่าที่ที่เรือบร้อย พุดพระและอิมง่าย.

ควีนบุตรี-มีชื่อจริงๆ ว่า กิงฟ้า (ฟ้า) เสนีช่วงค์ ณ ชตุตธา เกิดเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน 2511 ที่ โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ แต่ไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ เพราะว่าคุณแม่ไปทำกิจการโรงหนังที่นั่น แล้วก็มาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง ที่โรงเรียนดุสิตศึกษา โรงเรียนพิริยะไธสง พอเริ่มม. ๑ ก็ย้ายไปเรียนที่โรงเรียนมัธยมศึกษา ที่ลำปาง จากนั้นก็กลับมากรุงเทพฯ อีก เรียนที่โรงเรียนไกรทวารัง โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และโรงเรียนศรีอยุธยา จนจบม. ๖ เคยเอ็นทรานซ์แต่ไม่ติด

เคยลงเรียนรามฯ และเนิร์ฮวูด (ศิลปะพระนคร) ไปพร้อมกัน แต่ก็เรียนไม่จบ ขณะนั้นเรียนมสธ. ในสาขาเทคโนโลยีการจะจบในเทอมหน้านี้แล้ว

"ตอนเด็ก ๆ ฟ้าเคยเห็นหมอกครั้งแรกที่เจอฉาย เห็นบูบูนี่รู้สึกบีบเลข หรืออย่างใบไม้ที่ฟ้าก็ชอบดูใบไม้ร่วงปลิวในสวนอมนี่มันพยามมากเลยนะ ฟ้าชอบดูนกมากกรจอกไม้ อีก" เธอเริ่มบอกเล่า

"ฟ้าชอบหมอกขาว ๆ พอโตมานี้เลยลองดูบูบูนี่ ในเด็ก ๆ นะคะ บูบูนี่ครั้นฮาว ๆ เหมือนกัน ฟ้าอยากเห็นควีนออกจุกตัวของได้ แต่พอออกได้นี้ก็ติดบูบูนี่เลยนะคะ (ยิ้ม) ก็รู้คะว่ามันไม่ดี แต่ฟ้าก็ติดมัน มาถึงทุกวันนี้ฟ้าก็พยายามสูบน้อยลงแล้ว และคิดว่าไม่นานก็คง

เรื่องชุดส่งให้ที่พยามตลอดแล้วพอพยามไปอยู่ทราย ฟ้าก็ตามไปด้วย"

นอกจากที่ทรายแล้ว เธอก็เขียนส่งไปทีอื่น ๆ ด้วย อย่างว้อหวาน อย่างมีสติ ซึ่งเป็นเรื่องอีโรติกเรื่องแรกที่ได้ลง ชื่อเรื่องสายหมอกดอกไม้พุ่ม หรืออย่างชายหัวเราะ ซึ่งที่ชายหัวเราะนี้เค้าให้ "ไม่ผ่าน" เรื่องนี้ก็เลยกลายเป็นเรื่องโจ๊กของเธอ ที่เพื่อน ๆ ย้ำกันได้ทุกครั้งทีพบหน้า

"เป็นเรื่องสั้นแนวชบขันนะ ฮ่า (หัวเราะหน้าแดง) เรื่องนี้ฟ้าเก็บค่าพูดที่ตลก ๆ ของเพื่อน ๆ มาเขียนฟ้าก็กะว่ามันตลกนะ แต่ไม่ผ่านชายหัวเราะ มันคงไม่ตลกพอจะนะคะ"

แล้วต่อมาในระยะหลัง เธอก็ห่างจากทางทราย แล้วก็เริ่มสนิทกับทางว้อหวาน ที่สุดก็

เขียนเรื่องชุดประจำใจ และเรื่องชุดที่ลงชุดหนึ่ง แล้วคนอ่านชอบก็คือ นิทานถ่อย

เรื่องชุดนิทานถ่อยที่ลงไว้หวาน คอกแก้วกำลังทำรวมเล่มให้อยู่ค่ะ เจ้าบอกจะออกเดือนกันยา แต่ข้ามปีมาแล้วก็ยังไม่เห็นเลย ฟ้าก็รออยู่ เพราะรักเรื่องนี้มาก อยากให้ได้เป็นหนังสือซะที รอนเปิดเมตต์ ๆ เลยตรงนี้ เป็นความฝันมากค่ะ เพราะแอบอยากทำกับตัวเองเสมอว่า ถ้านิทานถ่อยเป็นหนังสือ คนดูน่าจะได้อะไรที่สิ่ง ๆ ราว ๆ บ้าง ฟ้าคิดว่าไม่มากค่ะ

แต่ที่สุดแล้ว เมื่อสิ้นปีที่ผ่านมา ทีมงานวัยหวานเก่าทั้งหมดก็ถอนตัวตัวเองออก ด้วยเหตุผลใดไม่แน่นอนจะสังเกตได้ว่าหนังสือได้ขาดช่วงวางตลาดไปช่วงหนึ่ง

ในวันนี้ เธอก็ได้เริ่มต้นเดินทางอีกครั้ง โดยได้ตกลงร่วมทางกับสุคนธ์มาก (ตั้งแต่เล่มที่แล้ว) เขียนเรื่องชุด-สำนักท่องรัก โดยใช้นามปากกาว่าผีเสื้อ (วัยรุ่น) ซึ่งเป็นนามปากกาที่ใช้มาพร้อม ๆ กับวันบุรีแต่ก็ได้หยุดใช้ไป เพราะชื่อวันบุรีมีที่กาไปได้ดีกว่า ซึ่งคนอ่านงานของเธอสมัยแรก ๆ คงจะจำได้และรู้ว่าก็คือเธอ หรืออย่างในรวมเล่มเล่มแรกของเธอ ทางสนพ.ก็ลงชื่อว่าเป็นวันบุรี (ผีเสื้อวัยรุ่น) เขียน

“เรื่องชุดสำนักท่องรักนี้ จะเป็นความกุกกัก เดิมความหวานและอ่อนโยนในใจให้กับคนอ่าน ในสไตล์ที่พาดนิต แต่ก็มีพิเศษ คือเริ่มมีอะไร ๆ มากกว่าเดิม ซึ่งตรงนี้ฟ้ากลัวคนอ่านรับไม่ได้เหมือนกัน แต่ก็ใส่ให้เป็นเรื่องเป็นราวไปแล้ว อ่านดูก็คงเจอกันบ้างค่ะ

พล็อตเรื่องชุดนี้ก็คิดไว้นานแล้วเหมือนกัน แต่ฟ้าเพิ่งเขียนออกมาได้ เป็นเรื่องของผู้ชายขี้บ๊ว แต่อ่อนไหวรักดอกไม้ แต่ละตอนจะไม่ติดต่อกัน จะเล่าถึงความรักของตัวเองบ้าง ของเพื่อน ๆ ของเค้าบ้าง ก็ขอฝากไว้ให้ช่วยกันอ่านบ้างนะคะ”

นักเขียนคนโปรดของเธอนั้นก็คือ ‘รงค์ วงศ์สวรรค์’ ที่ชอบก็เพราะว่าภาษาของ ‘รงค์’ นั้น อ่านแล้วจะประทับใจมาก ภาษาไม่เหมือนใคร อ่านครั้งแรกก็แอบหลงรักเลย

“คือเค้าใช้คำแบบที่คล้าย ๆ กัน ๆ หน่อย แล้วก็เล่นคำยาก ไม่พูดมาก ที่ชอบอีกอย่างก็คือแนวคิด อย่างเค้าเขียนถึงโสเภณี คนหลงกลั่นควัน คนจนมากกับคนรวยมาก เค้าก็เขียนถึงสเด็กที่เดินทางมาจากมริ่งเศสมาอยู่บนโต๊ะดินเนอร์ของคนไฮโซ แล้วก็เขียนถึงแก๊งส้มจากปลงตัวยอม ที่อยู่ในห้องที่บ้านของคนจน เค้าเขียนด้วยสำนวนลีลาที่แปลก อ่านแล้วน่าหัวเราะไปพร้อมกับน่าร้องไห้ หรืออย่างบาง

บทความที่เกี่ยวกับการเมืองคำก็เขียนถึงได้อย่างสะใจ โดยที่ไม่มีคำตำหนิหรือก้าวร้าวเลยสักนิด

ตอนเขียนสมัยแรก ๆ ฟ้าไม่เคยมีภาษาสำนวนของ ‘รงค์’ มาใช้เหมือนกัน ก็ไม่เรียกว่า ยืมเค้าไหว คือคิดมา เรียกว่ารักและเคารพ นะคะที่คิดมานี้ แล้วหลัง ๆ ฟ้าก็คิดว่าหยุดแล้ว ฟ้าก็เขียนอย่างที่เขาพบทาง ก็เขียนเอง แต่บางคนก็บอกว่าลีลาของคิดกลั่นของ ‘รงค์’ อยู่เลย”

ซึ่งในข้อนี้ เธอก็ไม่ได้ซีเรียสอะไรด้วยนัก ใครจะว่าอย่างไรก็ว่าไป วันหนึ่งเธอต้องมีทางของตัวเองแน่นอน เธอมั่นใจ

และไม่แค้นใจเท่าไรนัก นักเขียนที่เธอหลงรักอีกคนก็คือ คาลิด ยิบราน โดยเฉพาะเล่มปิกนิก เธอรอบคอบมาก ที่ชอบคาลิดนั้นก็เพราะว่าคำของคาลิดลึกลับมาก อ่านแล้วอึ้งไปเลย

ในด้านการเขียนหนังสือของเธอนั้น ช่วงกลางคืนจะเป็นช่วงที่เขียนได้ลื่นมากที่สุด โดยไม่ต้องมีบรรยาอากาศอะไร เธอเพียงให้เป็นที่เงียบ ๆ ไม่หนาวก็เขียนได้แล้ว และเรื่องที่น่ามากในแทบทุกเรื่องของเธอก็คือความรักของวัยรุ่นทั่วไป พวกเขาอ่อนน้อม ความจริงใจ แล้วก็การไม่หลงทาง ซึ่งเป็นทางที่เธออยากบอก

“เมื่อฟ้ามองกลับไปดูงานเก่า ๆ นี้ มันต้องมีที่ติดสมองค่ะ มีที่ต่องแต่งให้ดีขึ้นอีกเยอะเลย ฟ้าเลยบอกตัวเองเสมอว่า ต้องปรับปรุงพัฒนาตัวเองไปเรื่อย ๆ นะ ซึ่งอย่างบางทีนี้ การจัดการรวดเร็วเกินไป ฟ้าก็ชอบนะค่ะ แต่เด็ก ๆ บางคนก็เค้าบอกว่ามันไม่ใช่

จุดเด่นในงานของฟ้านี้ ถ้าเข้าข้างตัวเองก็อย่างเพื่อน ๆ หนังสือบางคน เค้าก็บอกว่าฟ้าเล่นภาษามากเกินไป แต่จุดนี้ก็ติดกับฟ้า คือเด็ก ๆ นี่จำได้ ว่าเอางานของวันบุรีนี่ต้องใช้คำใช้ภาษามาก แล้วที่เด็ก ๆ เค้าพูดถึงกันมาก ก็เป็นในแง่ของพระเอก คือสมัยสีฟ้าปีมานี้ พระเอกฮั้ว ๆ เอพิยังไม่มีในเรื่องสั้นวัยรุ่นมาก โงะคะ หรือมีก็ได้ไม่เน้นมาก ซึ่งพระเอกของฟ้านี้จะเน้นพวกนี้มาก ก็จะมีแนวอาร์ต ๆ หัว ๆ เก๋ ๆ หน่อย แต่ก็หลงรักดอกไม้ละโรอย่างนี้”

และเป็นธรรมดา เมื่อคนเขียนหนังสือเขียนเรื่องของตัวเองได้เยอะแล้ว ก็จะมีชื่อขึ้นมา และเส้นทางที่ค้างหวังต่อไป ก็คือหนังสือรวมเล่มของตัวเอง

“ฟ้ามารวมเล่มมาสามเล่มแล้วนะค่ะ เล่มแรกเป็นรวมเรื่องสั้น ชื่อตอนญาติหัวใจให้โตรัก ทำกับสนพ.แมงก๊อบ เล่มนี้ค่อนข้างยังไม่สมบูรณ์ ส่วนเล่มสองทำกับสนพ.คอกแก้ว เป็นรวมเรื่องสั้นเหมือนกัน ชื่อเล่มว่าไออุ่นนี้-

ก็โยกมา แล้วเล่มสามก็เป็นรวมบทกวี ชื่อให้ความรักจับขั้วน้ำตาล ทำกับคอกแก้วเหมือนกันนะ

ฟ้าชอบทั้งสามเล่มนะค่ะ แต่ก็ยังไม่มากนัก อย่างรวมบทกวีก็เป็นแนววัยรุ่นเด็ก ๆ หน่อย ก็ยังไม่ค่อยชอบเท่าไรนัก”

เพราะที่เธอไม่มันไว้วางใจ นั่น ก็คือการได้มีนวนิยายดี ๆ สักเรื่องหนึ่ง แล้วก็มีการบทกวีแห่งชีวิตดี ๆ สักเล่มในชีวิตนี้

“ที่ฟ้าชอบจริง ๆ นี้ ก็คือการได้เขียนเรื่องที่มีมันเป็นเรื่องเป็นราวหน่อย ซึ่งฟ้าก็ยังคงเวลาไปอีกช่วงจุ่มงอกหมากหลักในตอนนี้ จึงเป็นเพียงว่า อยากให้ทุกคนถือความรักความเข้าใจที่มีให้ต่อกัน เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ เพื่อให้โลกเราสงบสุข-ไม่ร้อนรน

งานเขียนที่ดีในสายงานนี้ ฟ้าว่าถ้าเป็นคนอ่านดีชอบ แล้วจะเอามาวัดว่าเป็นงานที่ดี มันก็ไม่ได้ใช้มีแค่ งานที่ดีนี้ มันต้องมีความจริงใจความบริสุทธิ์ใจ แล้วก็ซื่อสัตย์ที่จะบอกอะไรกับคนอ่านบ้างนะ เป็นงานที่คนอ่าน อ่านแล้วเกิดความรู้สึกบ้าง สักนิดก็ยิ่งดี อาจจะมียอัยหรืออนาคต อีกทีหรือรูปไหว หากคนอ่านรู้สึกอึดอัดที่ ก็คงเป็นงานเขียนที่นำส่งสาร แต่ถ้าเป็นงานเขียนแนวสัจธรรม หรือว่ามีปรัชญา ในส่วนนี้ถ้าคนอ่านรับสื่อได้ ก็คงถือเป็นงานที่เยี่ยมยอดได้” ●

ชานัน : สัมภาษณ์

ประวัติผู้เขียน

นางสาวปกรส บุญศรีโรจน์ เกิดวันที่ 8 มิถุนายน 2513 ที่ชุมพร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี อักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิชาโท ภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2535 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน ปีการศึกษา 2538

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย